

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaba

1968 yılının ikinci ikramiye çekilişinde bir defada

75 MİLYON LİRA

İstanbul'da Şaşkınbakkal'da kaloriferli, tam konforlu, şahane manzaralı, beherl 100.000 lira değerinde 14 apartman dairesi, gönlünüzün dilediği yerde yuva sahibi olabilmemiz için 18 adet 100.000 lira, 10 adet 50.000 lira ve 25.000 liraya kadar çeşitli zengin para ikramiyeleri...

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 45 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 30 Ekim 1968

Ecevit, «C.H.P., masa başı partisi değildir» dedi. — Gazeteler —

Ecevit — Sandık başnaaa!..

Bir varmış, bir yokmuş, vaktiyle bir Jacqueline varmış...

JACQUELINE Kennedy ile Onassis evlendiler, ama dedikodusu hâlâ bitmedi... Dünya bir garip dünya... Neredeyse bütün kadınlar Jacqueline ile beraber gerdeğe girecekti, neredeyse bütün erkekler Onassis ile beraber damat olacaktı. Bir heyecandır sarmıştı her yanı... Taşlıtarla gecekonduşundan Şişli apartmanına kadar bütün İstanbul, ve Doğusundan Batısına bütün Anadolu'nun ağzında Jacqueline: — Tuh be, o herife varılır mı?

— Sattı kendisini...
— Kennedy'nin kemikleri mezarında sızlamıştır...
— Ah Jacqueline ne yaptın?
— Yahu etrafında bunca genç fırlı fırlı dönerken, gitti de altmışlık bir herife vardı...
— O altmışlık dediğin herif kim biliyor musun?
— Ayol yazık Jacqueline'e, bütün rüyaları yıktı...

Yalnız bizde mi? Bütün dünya, Avrupa'sıyla, Amerika'sıyla, Avustralya'sıyla bu garip evlenmenin yorumuna düştü. Papa onayladı, Athénagoras destekledi. Amerikalılar matem ilan etti, Yunanlılar sevinç gösterileri yaptılar.

Bütün bunlar gösteriyor ki çağımızda halk yığınları kendi kafalarında masal kahramanları yaratıyorlar.

Ve bu kahramanlar, yaratıcılarının hayâlindeki kişiliklerine ters bir iş yaptıkları zaman başlıyor bir hayâl kırıklığı:

— Hay Allah, nasıl yaptı da o herife vardı?

Onassis kısa boyu, kart suratıyla, eski Amerikan Cumhurbaşkanı'nın eşi yanında fotoğrafçılara poz verirken ince bir söğütün yanına dikilmiş ahlâk ağacı gibi kaldı. Bu hale büsbütün sinirlendi dünya kamu oyu:

— Bir şu herife bak, bir de şu kadına!

— Hey Allahım para insana neler yaptırıyor...

Ve yaşlılar çok bilmiş bir eda ile başlarını salladılar:

— Kızı bırakırsan ya davulcuya varır, ya zurnacıya...

Gerçekte Jacqueline sokaktaki adamın ve kadının hayâline niçin ilahnet etmişti?... Kimse bilmiyor. Bu konuda çok çeşitli yorumlar yapıldı. Kimisi, para için, diyor... Kimisi, dünyaya küstü de ondan, diyor... Kimisi, Onassis'te bir baba şefkati ve bir koruyucu kişilik buldu, diyor... Her kafadan bir ses çıktı şimdiye kadar... Ve bu seslerin rüzgârında Jacqueline balayına çıktı. Doğrusu Kennedy ailesinin talihi bir garip yazılmış demek... Kocasını ve ka-

yınbiraderi gözler önünde öldürmüş bir kadının garip macerasında elbette ilgi çekici bir taraf vardır. Ama Türkiye gibi yoksul bir ülkede yoksul damların altında yaşayan fakir fukaranın binlerce kilometre ötedeki bir evlenme yüzünden gözyaşı dökmesine ne dersiniz? Fatma hanım, veya Ayşe hanım bulaşık tenceresinin başında üzgün ve süzgün, Jacqueline'i düşünüyor. Bulaşık dağ gibi yığılmış, çamaşır öte yanda, eskimiş elbise, yırtık pabuç, sefil oda, parça parça kilim, camı kırık pencere, mandalı tutmaz kapı, akan dam, ve bu dekor ortasında perişan bir kadın:

— Ah Jacqueline ne yaptın? Her şeyi berbat ettin...

Bizim küçük insanlarımız böyledir işte... Masallar diyarında yaşar, fakir evlerde her bir genç kız bir Sinderella'dır; her delikanlı, Peri Padişahın biricik oğlu... Yaşlılar geçmiş günlerin pişmanlığı içinde, gençler gelecek mutlu günlerin rüyaları arasında günün gerçeğini bir kenara iterler; içinde yaşadıkları zamanın ve mekânın ötesinde döner dururlar.

Onlar için Süreyya bir masal kahramanıdır; mahzun Prenses derler de başka şey demezler... Jet sosyete-

de fink atan Süreyya'nın mutsuzluğuna acır:

— Zavallı bedbaht oldu... diye yakınırlar.

Jacqueline de işte bu masal kahramanlarından biriydi... Ve halk yığınlarının hayâlinde şişirilmiş bir balondur. Bu balon sönecekti bir gün... Ama hangi gün?

Kennedy'nin ölümüyle büyüyen masal, Onassis'in zıfzaf odasında istenmeyen bir biçime girdi.

Ama bitmedi masal...

Yarın öbür gün, Onassis öldüğü zaman yeni biçimler alarak masal devam edecek... Çocuğu olmayan Süreyya, kocası öldürülen Jacqueline, ağırlığı ile altın tartan Kerim Ağa Han, elbise değiştirir gibi erkek değiştiren Brigitte Bardot, Atina'da binbir gece âlemleri yapan Prens Suud... Ve başkaları...

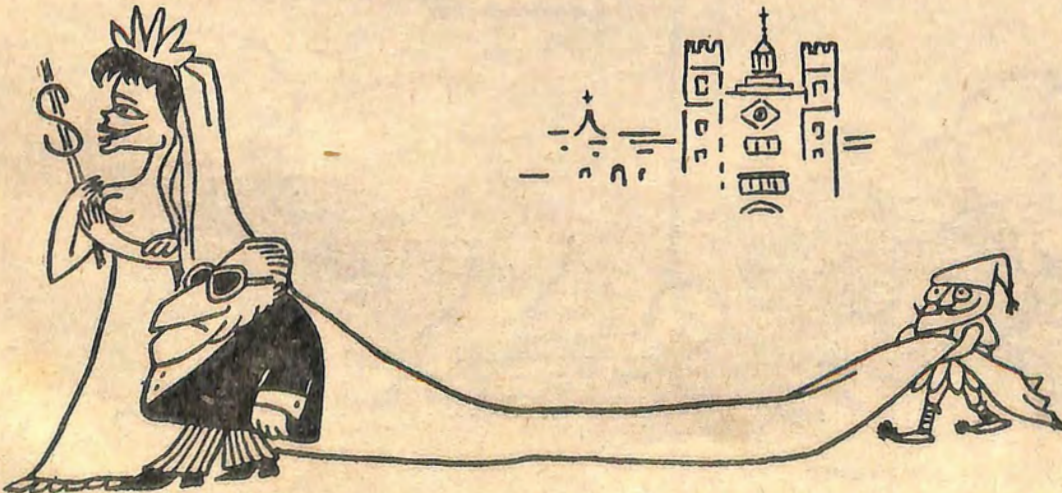
İnsanlara masal gerekir Yirminci Yüzyılda... Çünkü bilinçsiz halk yığınları çocuklar gibidir... Onları uyutmak için masal söylemek gerekir:

— Bir varmış, bir yokmuş, bir Jacqueline varmış...

Ve şimdi bütün insanlar tekrarlıyor: Bir varmış, bir yokmuş, vaktiyle bir Jacqueline varmış...

AKBABA

Jacqueline Kennedy, Onassis'le evlendi. — Gazeteler —

Makarios — Yaşasın, şimdi daha kuvvetliyiz!..

BELEDİYEYE gelir sağlayacak fikir verenlerin, kazançtan hisse alacaklarını gazetelerde okuyan soluğu Belediye Sarayında almış, koca bina «Akıl Tüccarlarının» hücumuna uğramıştı. Kapı ağzından merdiven korkuluklarına varıncaya kadar her yer tika basa dolmuş, i-gerde rahatlıkla nefes bile alınamaz olmuştu. Kimler yoktu ki gelenlerin arasında... Yabancı şirket temsilcilerinden, en küçük ihaleleri bile kaçırmamayı âdet edinmiş müteahhitlere; tasarruf bonusu alıcılarından, sahte maç bileti basıcılarına kadar akla kim gelirse... Bu kerli ferli insan kalabalığının arasında, sıhhatli ağızdaki çürük diş gibi sırtan bir kişi vardı sadece. Gerdan göbek hak getire... Hele adamcağız-daki kılık kıyafet, hâşâ huzurdan köpeklerle ziyafet! Yırtık pabuçları, yamalı pantolonu, yaka uçları kırık gömleği, traşı uzamış suratı, kurumuş bir dalı andıran incecik vücudu ile buraya kendiliğinden gelmiş değil, sanki rüzgâr savurup atmış gibiydi.

Kalabalığın arasından kendine yol açıp, ön tarafa geçmek isteyen biri: — İzdihama lüzum yok, dedi. Tek tek hepinizi dinleyeceğim başkan. Sırasını kaptırmamak için direnen bir başkası:

— Numara verilecekmiş galiba, dedi. Ben öyle duydum. Sonra numara sırasına göre başkanın huzuruna çağrılacakmışık.

Hepsinden öne geçmeye çalışan daha kalantor biri:

— Numara da vermeseler, sıraya da sokmasalar, yine de itişip kakışmaya lüzum yok, dedi. El elden, fikir fikirden üstündür demişler. Akıl veren ilk şahsa, «Hah, seninki hepsinden güzel» deyip kapacak degiller ya... Birer birer herkesi dinleyecekler, en güzel fikrin sahibini Belediyeye danışman tayin edecekler.

— Çok geç kaldılar, dedi yamalı pantolonlu, yırtık pabuçlu adamın yanında duran. Böyle bir danışmayı on, onbeş yıl önce akıl etselerdi ne Belediye iflâs durumuna düşerdi, ne de gelir sağlayacak bir iş bulmanın sıkıntısını çekerd.

— Yaa, dedi yırtık pabuçlu adamın önündeki. On onbeş yıl önce, para kazanmaktan daha kolay ne vardı memlekette? Mevcut gelir imkânları tükenmiş, millet yeni yeni gelir sağlayacak işler icat etmişti.

Hemen yanındaki özlemle başını salladı:

— Neydi o günler?... İnsan o günlerle bu günleri karşılaştırınca, ne büyük fırsatlar kaçırmış olduğunu daha iyi anlıyor.

Ensesi, gerdanı, göbeği şişkin, sık giyimli insanların arasında varlığın-dan utanç duyan yırtık pabuçlu adam esnedi. İki kelle ilerisindeki,

az önce konuşan adamın bıraktığı yerden devam etti:

— Kasaplık, sebzeçilik, kömürçülük, kahvecilik, işçilik gibi klâsik gelir kaynaklarının dışında, yapılacak başka iş mi vardı? Ama insan zekâsı kolay kolay mağlûp olur mu? Baktı bütün meslek dalları ağzına kadar dolu, oto komisyonculuğunu keşfetti, emlak komisyonculuğunu keşfetti, gümrük komisyonculuğunu keşfetti. Sonra efendim baktı bunlar da yeter derecede kazanç getiriyor, permi ticaretini keşfetti, telefon ticaretini keşfetti...

Yanındaki söze karıştı: — Telefon ticareti dediniz de aklıma geldi. Onun mucidi kimdir biliyor musunuz?

— Biliyorum. Hem sadece bilmekle de kalmayıp, yakından tanıyorum. Şey diyorlardı adına... Telefonun mucidini sormuştunuz değil mi?

— Telefonun mucidini değil...

— Haa, anladım. Telefonu memleketimize getirmeyi ilk defa akıl eden adamı soruyorsunuz.

— Hayır. Telefon ticaretini icat eden, yâni şahıstan şahısa nakli ilk bulanı soruyorum.

— Yabancı mı?

— Türk.

— Valla, o kadar çok yerli mucit ismi var ki kafamda, hangisinin neyi keşfettiğini bir türlü toparlayamıyorum.

— Telefon idaresinde çalışan İhsan bey isimli basit bir memurdur onu keşfeden. Bakıyor ki memleket günden güne gelişmekte, eldeki telefon hattı isteğe yetismemekte, geleceği şıp diye kestiriveriyor hemen. Kendi kendine, «Gün gelecek, iki telefon devrinden küçük bir servet elde edilecek!» diyor. «Ömrümüz boyunca elimize geçen memur maaşını kuruslara, santimlere bölmeye uğraşacağımıza, bu fırsatı kaçırmayalım.» O sıralar, muamelesi de, masrafı da büyük değil telefon almanın. Çabuk tarafından bir plân kuruyor.

Elli altmış telefonu zimmetine geçirdi mi, ömrü boyunca sırtı yere gelmez, sıkıntı yüzü görmezdi. Sevinci büyük. Büyük ama, işin bir başka yönü var ki, sevincinden de büyük! Adama, «Arkadaş, sen bir küçük memursun, nene gerek telefon?» demezler mi? Diyelim demezler. «Haydi ihtiyaç duydu bir telefon aldın. Geriye kalan bir sürü telefon nesi oluyor?» diye sormazlar mı? Sorarlar elbet. En iyisi bu telefonları başkalarının üstüne yaptırmak. Evdekilere açıyor fikrini: «Dilekçeleri ben yazacağım, siz sadece altlarına birer imza atacaksınız» diyor. Bir telefon kendi için istiyor, bir telefon baldızı için... Kayınpeder, kayınbirader derken, bitiyor sülâle. Namusuna güvendiği eş dost, konu komşu, topu topu yirmi telefon etmiş. Biz de o sıralar inşaat yapım satımına hız vermişiz. İnşaat yapım satımı dersek, pek bitirip sattığımız da yok hani. Bütün işlerin tahsisle yürütüldüğü günlerdi. Her şey hükümetin elinde... İhtiyacın olan maddeyi ilgili makama bildiriyorsun, tahsis edilen malzemeyi depolardan çekiyorsun. Malın değil, tahsis kağıdının bile para ettiği yıllar. Bizim inşaatın bir arsa, bir temel, bir de ruhsat var ortada. Çimento tahsis çıkıyor, ayak üstü bir pazarlıkla hakkımızı başkasına satıyoruz. Demir tahsis ediliyor, hemen başkasına devrediyoruz. İnşaatı bitirip, kat satsan böyle tatlı kâr getirmez. Şantiyede göstermelik bir kaç amelemiz var ya, İhsan bey geliyor bunların birine, «Telefon alalım mı sana?» diye soruyor. Oğlan aptallaşıyor. «Gözünü seveyim dalga geçme bey» diyor. «Telefon kim, biz kim?» Bıkıp usanmadan telefonun ne olduğunu uzun uzun anlatıyorsa da, «Ben gurbet adamıyım» diyor oğlan. «Bugün burdaysam, yarın kimbilir nerdeyim. Yatacak yeri olmayan adam telefonu ne yapacak?» «Yanlış anladın» diyor İhsan

bey. «Sen imza atacaksın, o kadar. Telefon benim olacak.» Eline bir kaç kuruş sıkıştırıp, attırıyor imzayı. Bizim inşaat henüz temeldeyken, telefon gelmesin mi? Bre bu ne? Oğlan şaşkın, bir bir anlattı olanları. Dalaverenin böylesine de göz yumamazdım doğrusu. Vatandaş hableşme sıkıntısı çekerken sen bütün telefonları kendinde topla ha? «Bunu İhsan beye vermek, bir sahtekâr-la işbirliği yapmak olur» dedim. Boynunu büktü: «Peki, ne yapacağız?» «Sahibi sen gözüktüğüne ve benim tapulu arazime geldiğine göre, telefonun üstüne yatacağız!» İşte telefon ticaretine İhsan bey ilk adımı böyle atmıştı.

Yırtık pabuçlu adamın yanındaki sordu:

— O İhsan bey dediğiniz sonra ne oldu?

— Memuriyetten ayrıldı, telefon komisyonculuğundan milyoner oldu! Dinleyenlerden biri:

— Belediyenin aklı başına biraz geç geldi, dedi. Ne güzel işler vardı ama...

— Gene var, dedi telefon hikâyesini anlatan adam. Kalkmış sütçülük yapmaya... Birader sütçülük kiim, sen kim? Eloğlu o işin ilmini yapmış. Bir litre süten kaymak alıyor, tereyağı alıyor, kalanını da üç litre yapıp, her litresini ikibuçuk liradan satıyor. Hazır boş geçen sabıkahları da kadrona alacak-sın, onların da yardımları ile ya sah-te para bassan, ya da karaborsacılık yapsan günaha mı girersin?

Yırtık pabuçlu adamın önündeki: — Ben, tasarruf bonusu komisyonculuğu yapmasını teklif edeceğim, dedi. Bu işten elâlem banker oldu!

Onun arkasındaki atıldı:

— Tasarruf bonusunda tat kalmadı artık. Kâr getiren bütün işlerin özel sektörün elinde bulunduğunu göz önüne alarak, ben Belediyenin özel sektöre devrini teklif edeceğim.

— Valla iyi düşünmüştünüz, dedi biri. Hem memur parasızlıktan kurtulur, hem Belediye iflâstan kurtulur, hem devlet Belediyeye yardım etmekten kurtulur. Fikir değil, kurtuluş zinciri!

— Ben de aynı fikirdeyim, dedi yırtık pabuçlunun yanındaki. Böylelikle seçimler de kalkmış olur ortadan. İstanbul Belediyesi dört yılda bir devlet tarafından ihaleye çıkarılır, hangi firmanın üstünde kahr-sa, dört yıl için o firma yönetimi ele alır!

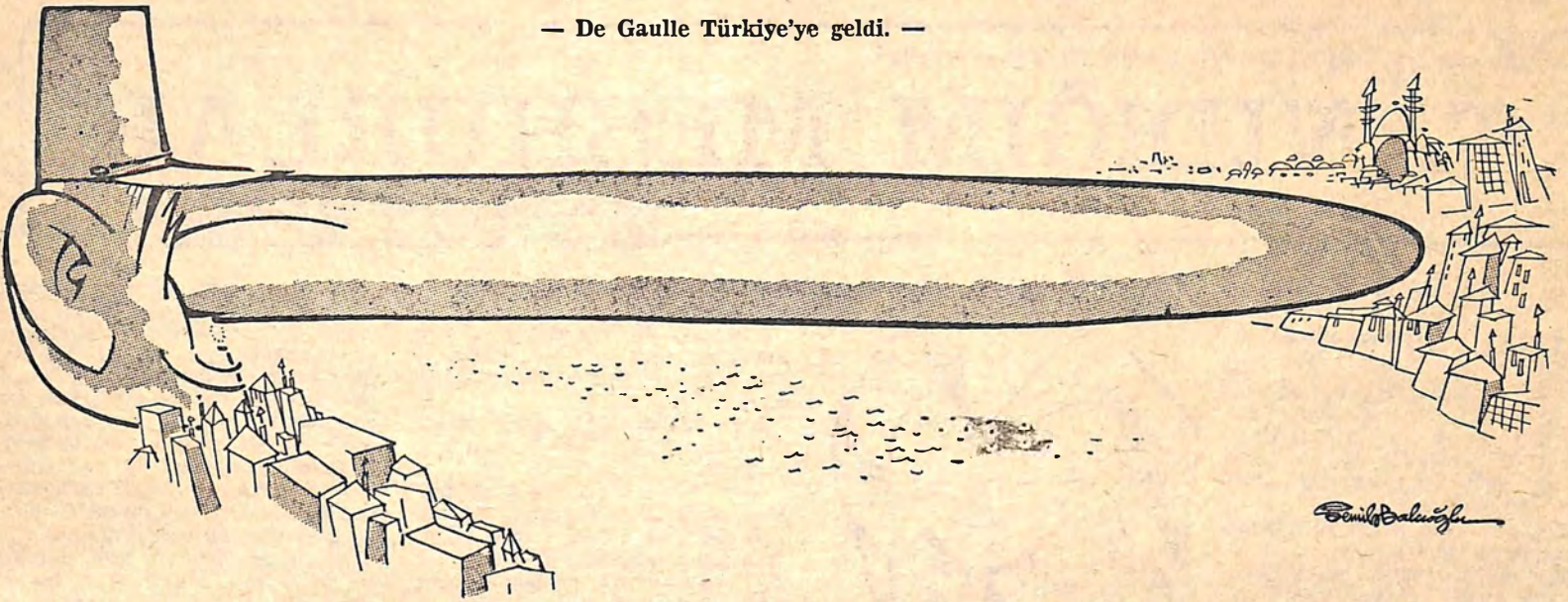
— Efendim, onun için akıl vermek lâzım bu adamlara, dedi telefon hikâyesini anlatan. Garipler şaşırmış. Bir şeyler yapmak isteseler para bulamıyorlar, borç isteseler kredi alamıyorlar. Akıl vermek bizden, işlerine gelenini seçmek onlardan!

Sonra, başından beri tek lâf etmeyen yamalı pantolonlu, yırtık pabuç-luya sordu:

— Siz de Belediyeye akıl vermeye mi geldiniz?

— Yok, dedi adam. Biz ömrümüz boyunca başkalarından akıl ala ala bu hale geldik. Başkana çıkıp, kendi halimi göstereceğim!

Boğaz Köprüsünün yeni projesi!

BİLİN bakalım bugün dünyada oynanmakta olan en tehlikeli oyun nedir? Ve oynayanlar kimlerdir?

Ama önce oyun sözünü ne anlamda kullandığımı belirteyim.

Mantıklı çıkar hesaplarıyla açıklanamayan, kazançtan çok üstte çıkma hırsıyla girilen bütün inatlaşmaları bir çeşit oyun sayıyorum ben.

Söz gelimi, birçok eski siyaset tiryakilerinin politikacılığı «o-yun» dur. Aynı futbol gibi, satranç gibi, poker gibi oyun... Çünkü bu adamların işlerini güçlerini bırakıp sonu belirsiz bir sürü bitmez tükenmez çekişmelere atılmaları sırf günün birinde punduna getirip üstte çıkıverme umundandır doğar.

Karı koca çekişmelerinin çoğu da oyundur. Ortada bir ciddi çıkar çatışması yoktur çünkü. Dâvâ hemen her zaman sen ben meselesidir.

İşte bu anlamda bugün dünyada oynanmakta olan en tehlikeli oyunun adını şöyle koyabiliriz:

«Senin füzen beni ısıramaz, benim füzem seni ısıtır.»

Oynayanlar da Sovyet ve Amerikan genel kurmayları.

Bu cici oyun ilk «füzesavar füze» denilen oyuncuğun icadıyla başladı. Yani karşı taraf size bir füze attı mı siz de hemen bu nesneyi fırlatıp onu havada patlatacak, öylece belâyı savmış olacaksınız.

Tabii bu icat bütün füze sahiplerini ifrit etti.

Ne demek? Milyarlar harcayıp her biri bir milyon insanın canını şıppadak alıverecek binlerce füzeyi güzelce hazır edelim, sonra namussuz bilginin biri füzesavar füze icadını yumurtlayıp bu zevki elimizden alıversin! Yağma mı var?

Hemen bütün bilginler, mühendisler, teknisyenler falan kolları sıvayıp bu derde bir devâ aradılar. Ve buldular:

Füzesavar füzeyi savar füze.

Bu meret ilk füzenin (hadi ona «ana füze» diyelim) burnuna yerleştiriliyor. Ana uçmağa başlayıp da karşı taraf onu patlatacak füzesavar füzeyi attı mı, bu yeni tosun yerinden kopup ileri atılıyor, tehlikeyi karşılayarak füzesavar füzeyi savıyor.

Aklınız karıştıysa sabırlı olun, çünkü dahası var.

Şimdi füzesavar füzeyi savan füzeyi savacak füze geliştirilmekteymiş.

Tabii arkadan füzesavar füzeyi savan füzeyi savacak füzeyi de savmak için bir füze gerekecek.

YELPAZE

REFİK ERDURAN

SAVA SAVA...

Akıllı kişiler diyorlar ki:

— Bu işin sonu yok. Bütün aklımızı, vaktimizi ve paramızı karışıklı füzeleşmeye ayırsak da yenilemeyiz. Gelin bugünkü durumu donduralım, o yönde yeni araştırma ve geliştirmelerden vazgeçelim, elimizde kalacak milyarları halkların refahına harcayalım.

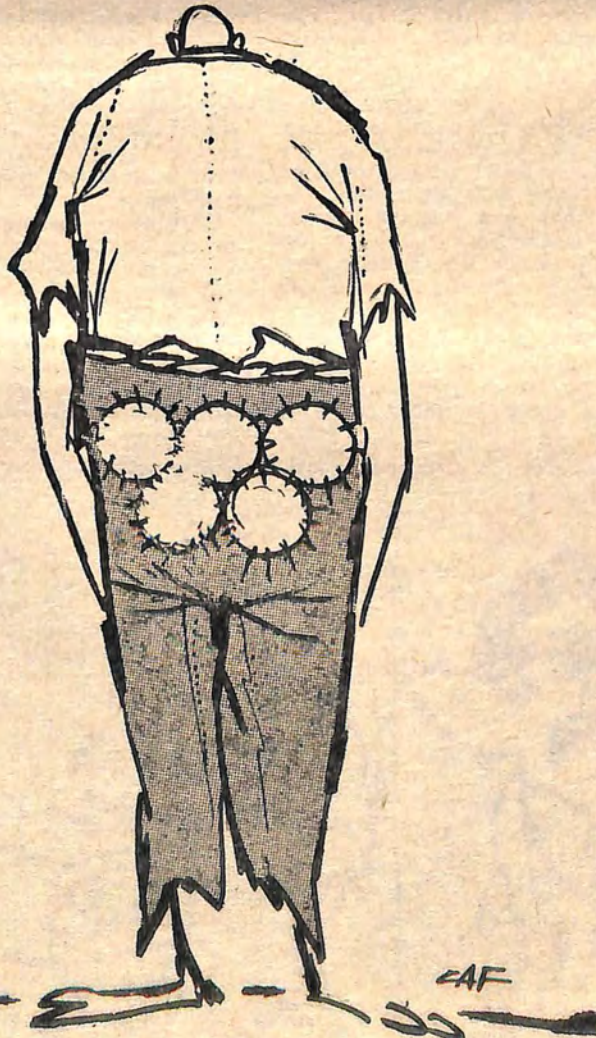
Ama dinleyen kim!

Bu kadar açık bir budalalığı

sürdürmekte koca koca insanların ne diye inat ettiklerini çok düşündüm. Sonunda gerçek kafama dank etti:

Elbette inatlaşacaklar. Çünkü davranışlarının mantık ve çıkar hesaplarıyla ilgisi yok temelde. Bir oyun oynuyorlar. Müthiş bir sen ben oyunu...

Amerika'ya vardiktan sonra ilk haftam hep yollarda geçti. Birçok otomobillerde şuraya buraya gi-

BİZDE OLİMPİYATLAR!

derken durmadan örneklerini görme fırsatını bulduğum bir başka inat oyunu, füze meselesindeki teşhisinin doğruluk ihtimalini arttırdı gözümde.

Efendim, Amerika'nın bütün yollarında hız sınırlamaları var. Bu sınırları aşmak ve yakalanıp yakalanmamak konusunda polisle otomobil kullananlar arasında sonsuz bir saklanbaç oyunu oynanıyor.

Üniversite profesörlerine varınca kadar en uslu akıllı görünen insanlar bile direksiyon başına geçer geçmez yaramaz çocuk kesiliyorlar. Gözleri fıldır fıldır sağda solda polis tehlikesi arıyor; öyle bir şey görmediler mi, çaktırmadan kanuni hız sınırının hiç değilse birkaç kilometre üstüne çıkma imkânı ağızlarının kulaklarına varmasına yetiyor.

Derken bakıyorsunuz, çalılardan ya da reklâm levhalarının arasına ustalıkla gizlenmiş bir motosikletli polis yola fırlıyor, canavar düdüğü çalarak suçlu arabaya yetişiyor, tavşan yakalamış tazi keyfiyle ceza kâğıdını uzatıyor sürücüye.

Benzin istasyonlarında müşterilere «polis tuzakları» konusunda bilgi veriliyor. Karşılaşan yolcular birbirlerine sözle ya da ışıık yakıp söndürerek az ötede polis bulunduğunu bildiriyorlar.

Polisin en büyük yardımcısı radar. (Hani bir ara bizde de kullanılacağı lâfı çıkmış ve arkası gelmemişti tabii!) Bunu oraya buraya gizliyor, bir araba fazla hızlanıp da radarın kırmızı ışığı yandı mı peşine düşüyorlar.

Gelelim radarsavar bir âlet icat edilmiş. Bunu direksiyonun yanına takıyorsunuz, radarlı böl-geleri zırlayarak haber veriyor.

Bu âlet yasaklanmış ama fayda etmemiş; alanlar gizli yerlere takmağa başlamışlar. Bereket versin onun da çaresi bulunmuş: Şimdi polislere radarsavar radarı savacak radar âleti dağıtılabilecek...

Bu oyunla füze idrar yarışının benzerliğini görüyor musunuz?

Dünyanın en güç teknik problemlerini çözebilmiş, her köşeyi fen hârikalarıyla donatmış ülkelerde bile insanlar bu kadar çocuk, bu kadar duygularına yenik, bu kadar oyun meraklısı kaldıkça «Tanrı hepimizin encamını hayreyleye» demekten başka çare yok!

Refik ERDURAN

TANIDIĞIM MESHURLAR

Naci Sadullah

— 4 —

ÇALLI İBRAHİM

GEÇEN hafta bir gece, sevgili dostum, gerçekten üstad röntgen uzmanı sayın doktor Esat Minkâri ile karşılıklı oturup, hem ağır ağır demleniyor, hem de fokur fokur kaynatıyorduk.

Bir ara benden, ilerde yayımlanacak neler hazırladığımı sordu.

Ona, tamamlamaya çalıştığımı saydığım yazılar arasında, «Akbaba» ya hazırlamakta bulunduğum bu seri de vardı.

Doktor Esat Minkâri:

«— Şimdi sıra hangi «meşhur» umuzda?» diye sorunca:

«— Yarın sabah «Çallı İbrahim» i yazmaya başlayacağım!...»

Ne kadar iyi olmuş ki Esat o soruları sormuş, ben de o cevapları vermişim. Zira aramızda geçip durmakta bulunan konuşma, bu suretle «Çallı İbrahim» e intikal edince, benim elime, o gerçekten büyük sanat-kârimıza dair son derece değerli bir belge geçmiş olabilir.

«Çallı», benim şu dünyada kafam ve gönlümle pek çok sevdiğim sayılı insanlardan biriydi.

Gelin tellerinden daha fazla pırıldayan, beyazdan bile gümüşleşmiş saçlarının tacı altında, baktığı her yeri hem deşen, hem de öpen parıl parıl gözleriyle, yetmişini aşmış o son derece sevimli delikanlıyı nasıl sevmeyebilirdim ki?

Sen, yüzde yüz bilgisiz bir köy çocuğu olarak, «Çal» kazasından kalk, Osmanlı İmparatorluğunun başkenti koca İstanbul şehrine gel, okuyup yazmayı kendi kendine öğren, tıpkı «Maksim Gorki» gibi, şurada burada çıraklık ederek geçin, «Yeni Cami» kapısı önünde yıllarca arzuhalcilik yap, sonra bir mektep hocası olup para biriktir, o parayla, o zamanlar Batı uygarlığının merkezi sayılan «Paris» e git, tıpkı İstanbul'dakilere benzeyen yoksul hayat şartlarını yine yene orada oku, ve sonunda da dönüp, evvelâ «Sanayi-i Nefise Mekteb-i Âlîsi» ne hoca, arkasından da Cumhuriyet devrinde, «Güzel Sanatlar Akademisi» adını alan o aynı okula profesör ol!

Ve üstelik bütün bunları, şu dün-

Çallı İbrahim

yada hiç kimsenin elini, eteğini öpmeyen, hiç kimseden, hiçbir yardım dilenmek tenezzülünde bulunmadan başarı!

Bütün bunları başardıktan sonra da, bütün hayatı boyunca, tıpkı «Çal» kazasından geldiği zamanki mâsum ve saf köy çocuğu kadar tertemiz kal!

Siz, Balkan Harbi gibi, Birinci Cihan Harbi gibi, İkinci Cihan Harbi gibi, İstiklâl Savaşı gibi, bir imparatorluğun yıkılışı, bir Cumhuriyetin kuruluşu gibi, nice kocaman ve tarihsel olayları içine alan bir kıyametler devrinin kanlı keşmekeşleri ortasında, İstanbul gibi nice entrikalara, nice sefahat ve sefaletlere, nice rezaletlere ve cinayetlere, nice alçaklık ve kahpeliklere sahne olmakta bulunan bir tekinsiz ve netameli şehrin o ana-baba günü ortamında, bilgisiz ve kimsesiz bir köy çocuğunun, bütün o başarıları tertemiz kalarak sağlayabilmesinin ne demek olduğunu tasavvur etmekte zorluk çekmezsiniz sanırım. Bu, firatınası kudurmuş bir okyanusu yüzerek aşmayı andıran bir mucizeye benzemez mi?

Son derece usta fırçasının yarattığı birbirinden değerli renk ve şekil hârikaları bir yana, bence «Çallı», en unutulmaz şaheseri olarak

bize, bizzat kendi hayatının işte bu muhteşem tablosunu çizmiştir.

İşte bu «Çallı» nın en candan hayranlarından ve en yakın dostlarından birisi de doktor Esat Minkâri olmuştu.

Esat, bugün olduğu gibi o zaman da, «Amatör bir güzel sanatlar hayranı» idi.

Güzel bir romana, güzel bir heykele, güzel bir pür'e, güzel bir tabloya, velhasıl cansız olsun, ya da canlı olsun, gerçekten güzel olan her şeye, tıpkı dünya çapında üstadlarından bulunduğu asıl mesleğine olduğu kadar candan âşık bir insandı.

Çallı'nın talebesi, ressam ve profesör «Edip Hakkı Köseoglu», onun geçenlerde sevgili dostum, değerli doktor Fikret Ürgüplü ile birlikte açtıkları sergiyi gezerken:

«— Esat Minkâri, taklit edeyim derken «Çallı» yı da geçmiş!...» demişti.

Bu işten benden kat kat iyi anladığı için, şayet o hükmünde, Esat Minkâri lehine dostane bir mübalâğa payı olduysa, şüphesiz vebâli kendi boynunadır. Şimdi şu satırları yazarken, Esat Minkâri'nin karşındaki duvarda asılı duran «nü», —çıplak kadın— tablosundaki gerçekten enfes dilber, gözlerini bana dikmiş, sanki:

«— Neden mübalâğa olsun? Beni beğenmedin mi?...» der gibi bakıyor!

Beğendim! Hem de çok beğendim. Ama ne yapayım? Kalkıp izdivaç teklif edecek halim yok ki!...

Ben, doktor Esat Minkâri'ye «Akbaba» ya «Çallı İbrahim» i yazmak üzere bulunduğumu söyleyince o:

«— Ben, dedi, onun nüktelerinden derlenmiş bir kitap hazırlamaktaydım. İstersen müsveddelerini sana vereyim... Şayet onlar arasında beğendiklerin olursa, «Akbaba» da yayınlarsın!...»

Şüphesiz bu, benim için kaçırılacak bir fırsat değildi. Nitekim kaçırmadım. «Çallı» yı yazmaya devam ederken, Esat Minkâri'nin müsveddelerinden aldığım gerçekten nefis nükteleri de sizlere sunacağım. Fakat o gece, Esat Minkâri, bende, ilkinden bile fazla ilgi uyandıran bir başka açıklamada daha bulundu:

«— Bilmiyorum, diyordu, senin notların arasında, «Çallı» nın Atatürk'e dair anılarına ait olanlar var mı? Ben, onun Atatürk hakkındaki anılarının bir kısmını, kendi sesinden teypte aldım. Dinlersen göreceksin ki, «Çallı» nın o konuşmasında, dinleyeceklerin gözlerini, hem kahkahadan, hem de derinliğine duygulanmadan yaşartabilecek, hem çok komik, hem çok dramatik, hem de enstrüktif ve ibret verici pek çok sahneler var. İstersen sana o teypte de dinleteyim. Münasip görebileceğin yerlerini «Akbaba» ya aktar!...»

Teypin uzun seridinde, «Çallı» nın heyecanlı sesini o gece, son derece derin bir zevkli hüznün duyarak dinledim. Zaman zaman gözlerimi kapadım ve o gece, çoktan rahmete kavuşmuş bulunan «Çallı» karşında konuşuyormuş gibi oldum. Medeniyetin büyük mucizelerinden birisi de bu.

Şimdi sözlü, doktor Esat Minkâri'nin teypinden o gece defalarca dinleye dinleye süzdüğüm Çallı'nın konuşmasına bırakıyorum:

«— Ona «diktatör» diyenler varmış ha?... Böyle diyenler, ya hiç «diktatör» görmemişler, yahut da Atatürk'ü hiç mi hiç tanımamışlardır!

«Bre insafsızlar! Hiç Atatürk'ten «diktatör» olur mu?

«Zaten bilmiyor musunuz? «Bursa» da bir muallim kendisine:

«— Senin için «diktatör» diyorlar. Ne dersin?...» diye sorduğu zaman gülmüş, gülmüş, gülmüş de:

«— Evlâdım, demiş, ben, onların dedikleri gibi şahiden bir «diktatör» olsaydım, hiç sen bana böyle sorabilir miydin?...»

«Atatürk, bir tarafı ile işte budur. «Zira akıllı başında herkes bilir ki, «diktatör», her şeyden evvel, başında boza pişirdiği milletin, kendisinden hiçbir şey soramayacağı adam demektir.

«Siz, o «diktatör» ün sahibisinden hesap değil, billâhi sokak bile soramazsınız!...

«Halbuki biz, kendisine «diktatör» dedikleri o tolerans şampiyonu Atatürk'ten, boyumuzdan posumuzdan hiç utanmadan, neler neler sorduk! «Bakin ona karşı sade benim dediğim haltları anlatayım da lütfen ibretle dinleyin:

«Bir gece, şimdi ikisi de rahmete kavuşmuş iki arkadaşla birlikte, «Eden» isimli bir alaturka saz gazinosundayız.

«Ben o sıra, hayatımda çok defa olduğu gibi, paraca yine pek fena bunalmışım. Atelyede satılacak hazır tablo kalmamış, ben de sıkışmış, ne kadar elbisem varsa, birer birer eskicilere satmışım...

«Hani adına «caketatay» dedikleri bir acayip elbise var ya? Şöyle simsiyah ceketi tavus kuşu gibi kuyruklu, «reyye» dedikleri pantolonu kurşunî çizgili bir acayip elbise?...

«Bu mübarek elbise; bildiğiniz gibi, tıpkı «smokin» gibi, «frak» gibi, adına «yüksek» dediğimiz sosyete mensup «protokol» meraklısı sivillerin, düğünlerde, nikâhlarda, nişanlarda ve bunlara benzer toplanılarda giydikleri bir garip resmî üniforma niteliğindedir!

«Fakat benim kendilerine elbise satmak istediğim eskiciler, bu «caketatay» in ne olduğunu nereden bilirler?...

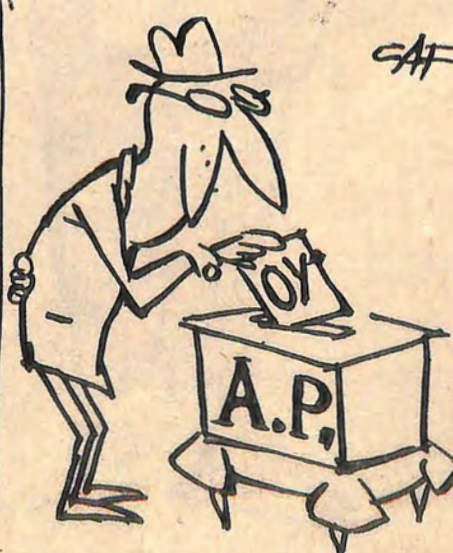
«Nitekim, kapiya çağırıklarımın hepsine gösterdim. Hiçbirisinin gözü tutmadı!

İkinci adam...

Üçüncü adam...

Dördüncü adam!

«Ben:
«— Yahu, bu da bir elbisedir!...»
diyorum. Fakat eskiciler birbirlerine
bakıp:

«— Sen hiç elbisenin böylesini gör-
dün mü?...» diye soruyorlar ve be-
nim caketataya da bir insan esvabı-
na değil de bir acayip hayvan pos-
tuna bakar gibi bakıyorlar: «Bu ne
biçim şey?...» diyerek, tıpkı koyun
kuyruğu yoklar gibi, ceketin kuyru-
ğunu tartaklıyorlar...

«Hani nerdeyse koparacaklar da,
bizim «Paris» te yaptırılmış biçare
«caketatay», arkasını kediye kaptı-
rıp kurtulmuş sıçan gibi kuyruksuz
kalacak!...

«Ben onu vaktiyle «Paris» te ta-
lebe iken yaptırmışım. Türkiye'ye
döndükten sonra giymek kısmet ol-
madığı için yepyeni kalmış... O ge-
ce de —beğenmedikleri için— eskici-
lere satılamamış tek elbisem olarak
o kalmış bulunduğundan sırtıma is-
ter istemez onu giyerek çıkmışım!

«Bir düğün salonuna atlet fanilâ-
sıyla girmek ne kadar gülünçse, bir
alaturka gazino salonuna bir caka-
tatayla gitmek en az o kadar ko-
mik!...

«Fakat ne yaparsınız? Sefalet, se-
fahata yeltenince, bu derece komik
duruma düşmeyi ister istemez göze
almaya mecburdur!

«Soframızdaki iki dostumdan bi-
ri:

«— Sarayda yaşayan adamın halı
bir başka oluyor doğrusu... Baksa-
na, adamın caketatayından asalet a-
kıyor!...» diye beni makaraya alı-
yor!

«Bu açık alayı hiç de yersiz saya-
mayız. Zira ben o sırada, sahiden
bir «saray» da oturmaktayım. Son-
radan yanlış olan tarihi «Fındıklı
Sarayı» o zaman «Güzel Sanatlar A-
kademisi» idi. Ben de o okulun pro-
fesörlerinden bulunduğum için, sa-
rayın küçük bir dairesini bana ika-
metgâh olarak vermişlerdi.

«Gerçi oturduğum o mübarek yer,
adına bakarsan bir «saray» ama, ba-
kılmaya bakılmaya en harap gece-
kondudan kat kat beter olmuş...
Billâhi, kış gecelerinde donmamak
için, insan sevgili karısının değil,
can düşmanının koynuna girer!

O gece, masamızdaki öteki dos-
tum da caketatayına ilk satışını
destekleyerek beni alaya alırken, bi-
ze rakı ve meze getiren Rum gar-
son, büyük bir telâş içinde, «Gazi
Paşa»nın birazdan oraya geleceğini
bildirdi.

«Ortalık, «Gazi Paşa»yı ağırılama
hazırlıkları içinde karışırken, ben
de arkadaşlara bakarak kaşlarımı
çattım:

«— Ahmaklar, dedim, ben bu ge-
ce bu alay ettiğiniz elbiseyi boşuna
mı giydim sanıyorsunuz?... Size
söylemeye lüzum görmemiştim ama,
şimdi artık mecburen açıklıyorum:
Bizim bu gece burada Devlet Reisi-
mizle randevumuz vardı. Eh, kosko-

ca bir Devlet Reisinin karşısına da,
sizin şu zibidi kılıklarınızla çıkıla-
mazdı ya! Sizi çağırılmış bulunsaydı,
rezil olurdunuz. Zira sizin «Atay»ı-
nız var ama, —çok hayranı olduk-
ları «Fahri Rıfkı Atay»ı kastedmiş-
tim— ceketiniz yok!...

«Onlardan biri bu karşı alayımı,
işte aynen şöyle mukabele etti:

«— Ne yapacakmış seni «Gazi Pa-
şa»? O meşhur fırçanla pabuçlarını
mı boyayacaktın?...»

«Tam o sırada, biraz sonra Gazi-
nin geleceği haberini veren garson,
masamıza, arkadaşlardan birinin is-

marladığı kırmızı turpla çiroz sa-
latasını getirdi. Ben gayet ciddiyetle
ona:

«— Oğlum, dedim, «Gazi Paşa» ge-
lince kendisine söyle. Ben burada-
yım. Teşrif eder etmez masama bu-
yursun!...

«Fakat biz işte böylece işin ala-
yında iken yarım saat kadar sonra
aynı garson gelip de:

«— Çallı İbrahim bey sizi «Gazi
Paşa» istiyor!...» demez mi?

«Ben gayri ihtiyarlı:
«— Eyvah!...» dedim. Eyvah, zira
o sırada bende, «Gazi Paşa»ya lâf

yetiştirecek kafa yok. Kafaları öyle
fena dumanlamış ki, kendi fotoğ-
rafını gösterebilir:

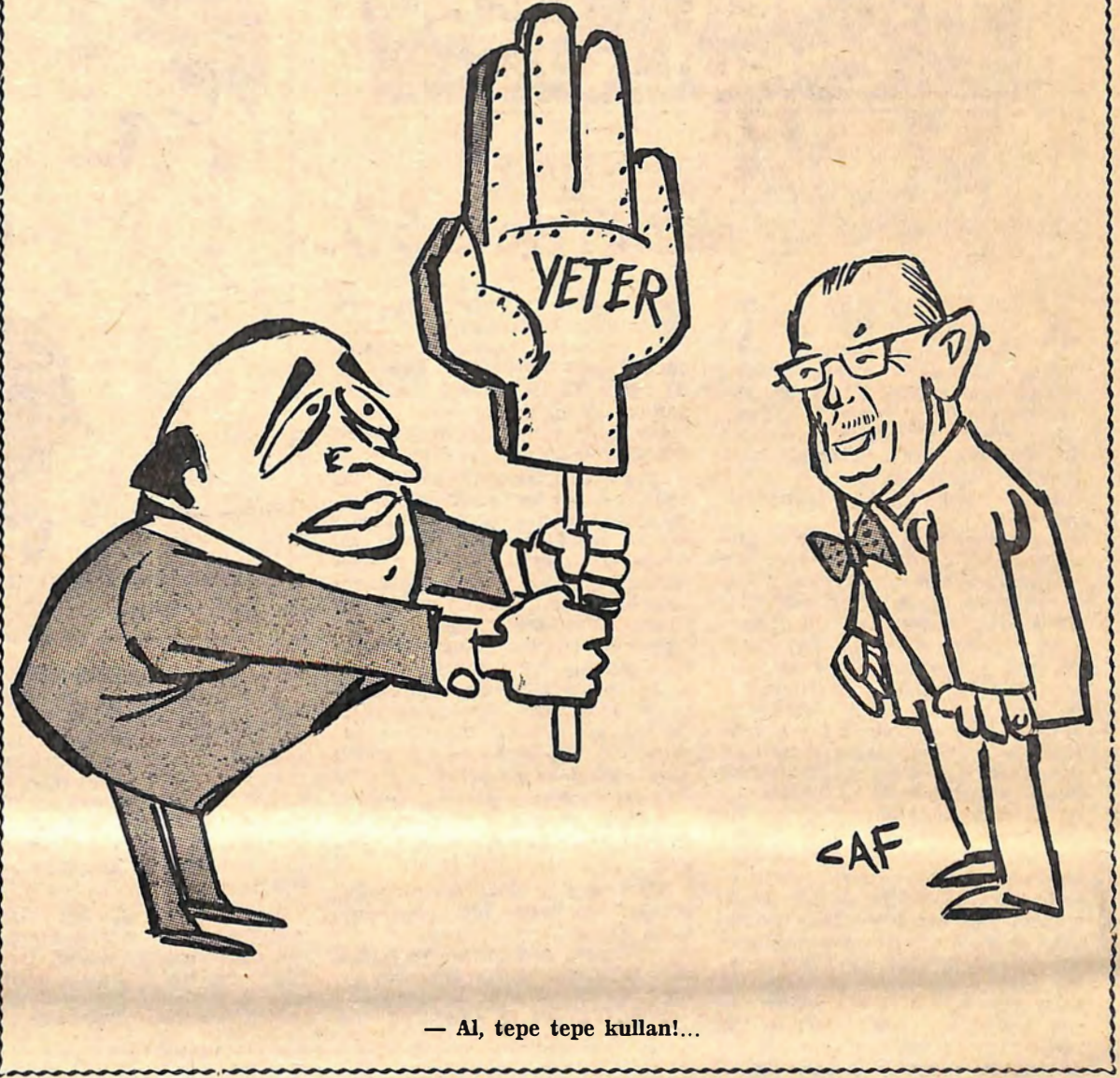
«— Bu da kim?...» diye soracağım!
«Fakat çaresiz kalktım, kendimi
toparlamaya çalışarak onun masası-
na doğru yürüdüm!

Naci Sadullah DANIŞ

«Çallı»nın o masada Atatürk'le a-
ralarında geçen gerçekten enfes ko-
nuşmayı, size Naci Sadullah'ın ge-
lecek haftaki yazısında vereceğiz.

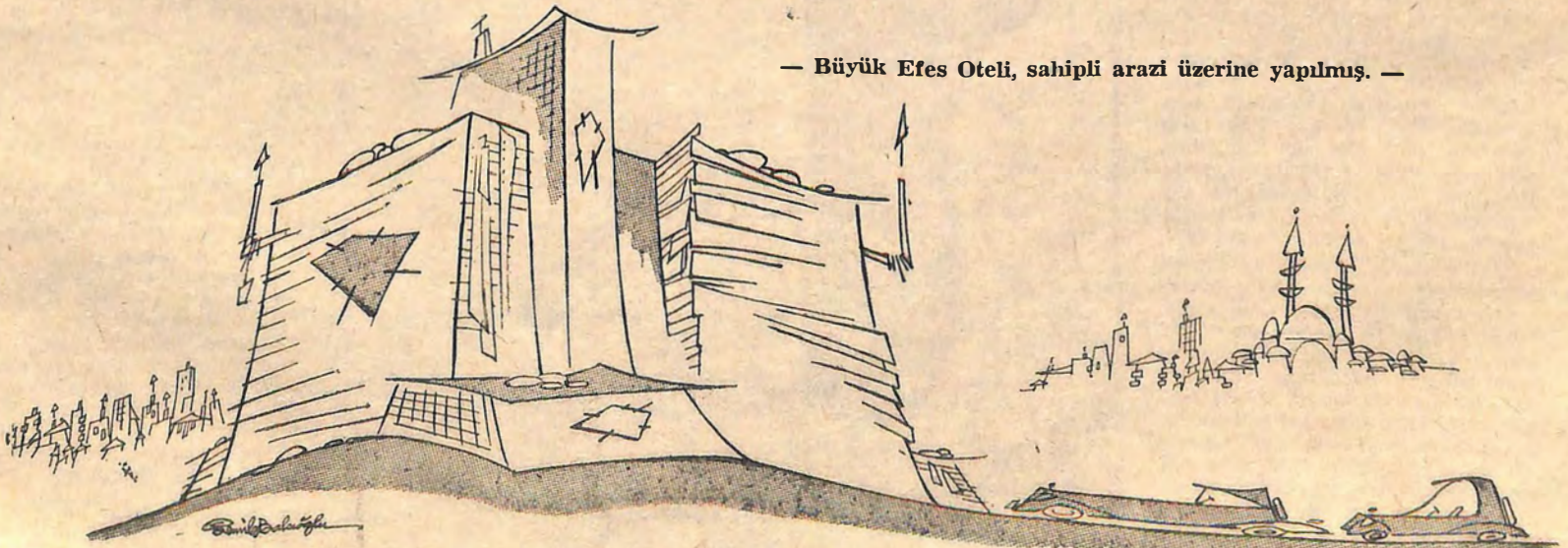
AKBABA

Çağlayangil, «Hariciyemiz yetersiz» dedi. — Gazeteler —

— Al, tepe tepe kullan!...

— Büyük Efes Oteli, sahipli arazi üzerine yapılmış. —

MODERN GECEKONDU!

HACI SEYİT ÖZEL OKULU

MUZAFFER İZGÜ

MEMLEKETİN namılı pastırma tüccarlarından Hacı Seyit Nuh Memet Ali Ağa, memleketin ilin ve irfanına bir nebzecek olsun katkıda bulunabilmek için, başcelebi Hayri efendiye odasına çağırıldı. Hayri efendi, patrondan ziyade, bir din adamına yaraşır hürmetle Hacı Seyit'in odasına girdi:

— Buyrun beyim, beni çağırmissınız, dedi.

— Seni çıkardım Hayri efendi gardaşım, seni çıkardım... Biliyon, son zamanlarda gerek basdırma olsun, gerek sucuk olsun her ikisi aleyhinde de melmekette büyük bi gampaniya var. Her ne kadar, biz sucuk ve basdırmalarımıza eşsek eti gatmıyorsak da, dinine yandığının gurur deri i tarla öküzleri basdırmalarımızın ve sucuklarımızın kalitesini düşürüyor... Geçen seneki basdırma sezonunda sattığımız basdırmaların hesap yekünü ortada. Bu gidişnen, ve de melmekette ağzının dadını bilen vatandaşların çoğalmasi babında, ben diyom ki, gelecek yıllarda basdırma denen nesneyi isderisen vatandaşın gözlerinin önünde guzu etinden yap, bu çok bilmiş millet gene de basdırma denen şeyi ağzına goymayacaktır diyom... Gerçi millet, basdırma denen et gurusundaki şevin guvatını bi bilse, ekmek yerine basdırma yir ama, biliyon bu rek amımız da heçbi faide sağlamadı. «Basdırma erkekliği gaybolanların erkekliğini gazandırıyor... Basdırma, buz dolabı gibi karıları ataş alafı yapıyor» didik, dutduramadık. Gene, «Basdırma gansere, ülsere, gonsere, bire bir geliyor» didik, yutduramadık...

Ağnaşılan bu gış millet bi türlü basdırmaya yanaşmayacak. Goyacak-sın ki üstüne bi madenin germaniy, goyacaksın ki üstüne bi madenin engilend, o zaman belkim millet, ha bu gâvur malıdır diyerekden basdırmaya yumula! Bu meselenin de bize çok bi bahahıya, burdaki dakım dezgâhı tee Alamanyalara götürüp, yarı donuz, yarı da o senin didiğin senteti etten garışdırarak dünyada yepyeni bi basdırma çıkırı açacan ki, bu iş de hemi zor, hemi de Alamanya hükümatı dış yatırımlara heç bi müsaade etmiyor... Meret basdırma, pambık, üzüm, fındık deel ki, goyasın gemilere, gönderesin Amerikalara, Kanadalara... Bizim basdırmamızı bir yiye gâvurun, bağır-saklarının akortlu olmaması yüzünden, onu bi daha yimediğini Alamanyaya giden işçilerimizin raporlarından anlaşılmış bulunmaktadır...

Yâni gıscası, dimem şu ki, bu melmekette artık basdırmacılıktan zengin olacak bi gışinin alını garış-larım. Ola ki, bu basdırma işini hükümat ele ala, ve bir basdırma gatanunu çıkara, basdırmaya eşsek etigatanın boynunu vura... Ayrıca basdırmayı, aynı ofislerde olduğu gidirbi üzerinde randımanı yazılı olarak bi üzünde otuz dana eti, yüzde satmış deve eti... İsdeyen yir, isdeyen yimez... Yüzde kırk at eti, yüzde altmış eşsek eti... İsdeyen yir, isdeyen yimez...

Hökümat, bu kadar işinin arasın-

da basdırma ganununu çıkarmayaçağına göre, biz, basdırma özel sek-dörtü olarakdan, başımızın çaresine bakmalıyız. Düşündüm, daşındım, dün gece de abdesimnen rüyasını gördüm. Yaşıl sarıklı birisi bana: «Ey Hacı Seyyit, bu melmeketin ilmine irfanına yardım et!» dedi.

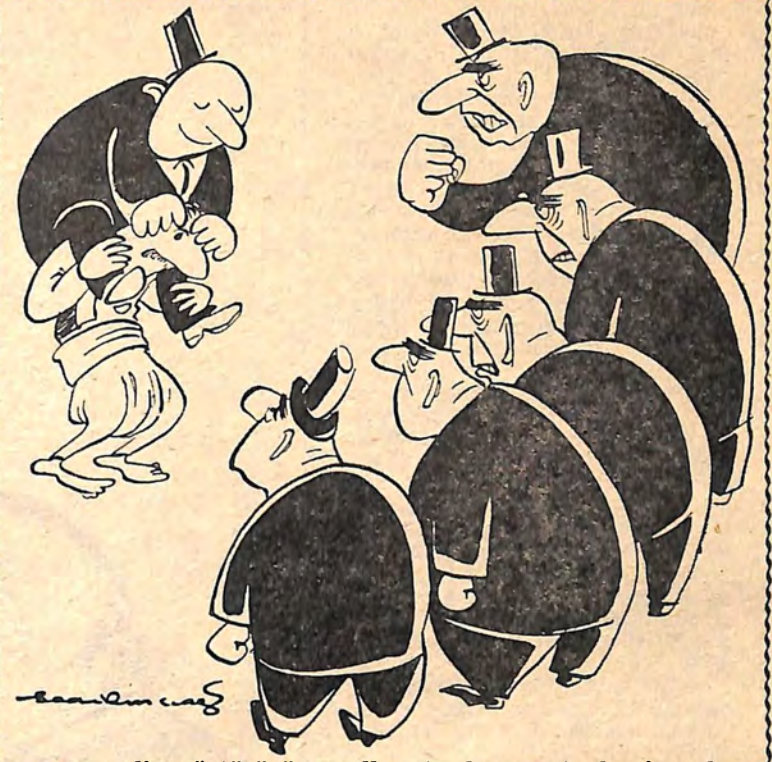
Zabahınan kararını virdim. Bu melmekete bi özel mektep gazandı-racağın. Bu hususda, daha önceden yapmış olduğum soruşturmada İs-danbıl'da bir bakkalın, özel mektep açarak bir yılda 500 bin bangnot yolunu bulduğunu, ayrıca bi fırıncının fırınına gapayarak açtığı özel mektepten 300 bin lira yolunu bulduğunu öğrenmiş bulunmaktayım. Hele bi seyyar sütçünün varını yoğunu go-yarak açtığı özel mektepten yılda 200 bin, bir nalburun tükânını gapayarak bir yılda kazanmış olduğu 150 bini heç hesaba gatmıyom...

Hayri gardaşım, gararım garar... Ben bu işi yapacağım. Tez elden bana şöyle özel mektep olacak bi bina bul!

Hayri efendi, Hacı Seyit ağanın istediği gibi binayı bir hafta içeri-sinde buldu:

— Efendim eski bir konak, içinde sekiz odası var, bir de kocaman av-lusu; 200 bin diyorlar, ne diyorsun?

— Al ula! Biz bi senede 500 bin

— Şu zalim sömürücü, zavallı vatandaşın sırtından inse de biz binsek!...

gazanacağımıza göre!

Bina alındıktan bir hafta sonra tami-rat işi başladı. Dekan odası, profesörler odası ve anfiler yapıldı. Salona da kocaman bir Atatürk büstü kondu. Altına da, «Hayatta en hakiki ilim mürşittir» diyerekten yazıldı. Gerçi Hacı Seyit, bunun yerine daha firaklı bir lâf isterdi ama, üniversite olacak binaya ancak böyle yakıştırdı...

Bu arada, bu işlerden anlar, lise müdürlüğünden emekli birisi, okulun idare müdürü yapıldı. Gerçi bu kişiye iki bin lira aylık verilecekti ama, özel okulun tüm girdisi çıktısı da bu adamdan sorulacaktı...

Yürüyüşler tekrar başlıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Sıra profesörler işine gelince, e-peyce terledi Hacı Seyit Ağa:

— Aman gardaşım, sen ne diyon, heç aylığı on bin olur mu?

— Eee öyle Hacı bey!...

— Gardaşım biz basdırmacılıkda on bini kazanıncaya kadar anamızdan emdiğimiz süt burnumuzdan geliyordu...

— Vallahi Hacı bey, bu iş pastırmacılığa benzemez. İlin işi, irfan işi...

— De gardaşım, ben de bu melmeketin için çalışıyom, gozüne gurban, en hele biraz...

— İlim satılmaz Hacı bey!

— Sen ne din gardaşım, dünyada her bişey satılır. Yeter ki müşterisini bulsun. Nasıl beş bin virek mi?

— Siz ne diyorsunuz Allah aşkına Hacı bey? Bu işin pazarlığı olmaz.

— Amanın profasor gardaşım sen ne diyon, bu zamanda garıyı bilene bazarlıknan alıyon. Biz mektebimize bi profasor alıyork, niden bazarlık etmiyek?

— Vallahi ben gidiyorum Hacı bey! Bu iş olmayacak...

— Amanın dur hele gardaşım, ni-reye gediyon, ben buraya etek dolusu para dökdüm. Profasoru olmayın-cak nedem? Vir hele elini bana, vir!...

— N'olacak?

— Vir canım! Dutup goparacak deelin, elbette bişey diyecem... Ha şöyle. Şimdi bak profasor gardaşım, yedi bine oldu mu bu iş?

— Size olmayacağını söyledim. Bırakın elimi!

— Gardaşım, vallaha bırakmam elini. Benim bazarlığımı tüm Gayseri bilir. Bi işin içine girdim mi bazarlığı bitirmeden ben o eli bırakmam!...

— Ama ben razı olmayınca!

— De gardaşım, sekiz bin verem...

Salla elimi, sekiz bin, salla!...

— Olmaz dedim...

— Sen hele salla canım.

— Olmaz!...

— Bi salla be!...

— Haydi salladık bakalım...

— Ooo, dimek kabul ittin. Çoh bi teşekkür iderim, bu melmeket hizmeti, hepimizin hizmeti...

— On bin!...

— De profasor gardaşım, nazlanma be. Elini de salladın hem!...

— On bin!

— Dokuz virsek?

— On bin!...

— Vir şu elini Allahını seversen bi daha. Oldu mu dokuz bin beşyüz?

— Olmadı, on bin!...
— Gardaşım, benim hatırım için bi iki yüz elli lira da gurmeyacan mı?

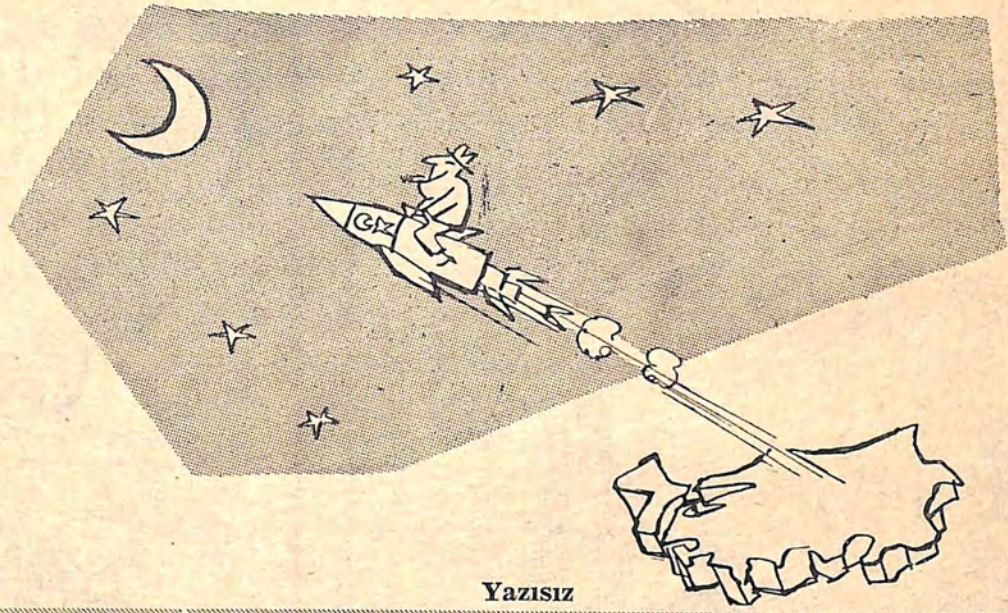
— Hayır!
— Hadi salla elini, dokuzbin dokuz yüz...
— Olmaz!...
— Ellisini bağışla...
— Olmaz!...
— Eh nidek, verdik getdi!... Sen ne profesorusun Allahaşkına?

— Makina?
— Dimek mekine? Madem profasor gardaşım, sen profasor olduğuna göre, mekineden çok eyi anlan. Şu bizim evdeki dikiş mekinesine bi bakıversen olmaz mı? İpini gırı gırıyor da...

Tüm profesörler tutulduktan sonra o yıl «Hacı Seyit Özel Okulu» öğretime açıldı... Allah bin bin bereket versin, öyle bir yüzü güldü ki Hacı Seyit'in. Beş yıl içerisinde beş milyon lira kazandığı gibi, o haylaz oğlu Cevdet'in, o haylaz yeğeni Kudret'in, o haylaz torunu Şevket'in ayakları bağlanmış oldu... Her biri birer makine mühendisi olup çıktılar...

Muzaffer İZGÜ

GÜN OLA, HARMAN OLA ...

Yazısız

YEDİ

PAZARTESİ

Sessiz sedasız!

Ankara Belediye Başkanı ile şehir meselelerini görüşen İnönü, C.H.P.'nin kendilerine her bakımdan yardımcı olacağını vaat etmiş.

Geçenlerde İstanbul Belediye Başkanına da aynı sözü vermişlerdi.

Bir taraftan iktidarı tenkit ederlerken, diğer taraftan iktidara yardımcı olacaklarını vaadeden C.H.P.'nin bu tutumuna, gelin de akıl erdirin bakalım.

«Yatırım politikasında hükümeti destekliyoruz» diyorlar.

«NATO konusunda hükümeti destekliyoruz» diyorlar.

«Kıbrıs konusunda hükümeti destekliyoruz» diyorlar.

Belediyeler konusunda açıkça ortaklık teklif ediyorlar.

Ne dersiniz, A.P. ile koalisyona mı gidiyorlar?

SALI

Başarı ödülü!

Kişi, gösterdiği başarı ile yarınını hazırlar derler. Örneğin, gecesini gündüzüne katarak elektro-manyetik telgrafı bulmasaydı, Morse'un adı çoktan unutulacaktı.

Gutenberg ilk matbaayı kurmasaydı, basından şikâyetçi olanlar tenkitten kurtulacaktı. Whitehead torpili bulmasaydı, yeryüzünde kimbilir kaç milyon kişi açıkta kalacaktı.

İsimlerini medeniyet tarihine geçirenler sadece bu üç kişi mi? Yooo...

Nordenfeli, denizaltıyı! Plante, akümülatörü; Nobel, dinamiti; John Walker, kibriti buldu... Haa, Ankara'dan da bir başarı haberi var. Bütün detayları ile üreme konusunu işleyen ondokuz yıllık bir öğretmen, meslekten kovuldu!

Adamcağızı Tanrı korumuş yine... Başkaları tarafından bulunmuş bir sistemi anlattı, işinden oldu! Ya şeytana uyup canlıların üremesini kendi keşfetseydi, lâmi cimi yok garanti boynu vurulurdu!

ÇARŞAMBA

Biliyoruz ama...

New-York'ta bir basın toplantısı düzenleyen Dışişleri Bakanımız Çağlayangil, kendisini dinleyen yüzlerce gazeteciye, «Kendimizi henüz dünyaya tanıtabilmiş değiliz» demiş.

Neden?...

Kimse kafacığını fazla yormasın diye, nedenini de hazret kendi açıklamış:

«Hariciyemiz yetersiz de ondan!»

Birader «devlet sırrı» denen

bir şey vardır. Yetersiz hariciyenin, kendini dünyaya tanıtamayan bir Bakanı olarak, zayıf tarafımızı elâleme ne diye ilân edersin? Hariciyemizin yetersiz olduğunu hep biliriz. Biliriz ya, günahı boynuna, hangimiz «Bizim hariciyemiz yetersizdir» demek için taa New-York'lara gideriz?

PERŞEMBE

Baltalar elimizde...

Yeni Orman Kanunu ile ağacı olmayan tepeler bile, orman şümulü içine alınıyor.

Alınır, anladık. Kanunun getirdiği yenilikleri anladık da, «Ağacı olmayan yer ormandan nasıl sayılır?» diye ateş püsküren basınınızın öfkesini anlayamadık.

Birader, ha tarla olmuş, ha teppe... Yeni kanun ile ormandan sayılıyor ya gene, siz ona bakın. Hem ağacı olsa neye yarar? Tanrı sağlık verdikten sonra her ormana bir balta yeterdeee, artar!

CUMA

Perakende av!

Tilki Selim'in sağ kolu yakalanmış!

Oh oh... İş kaldı bir kelle, bir kol ve iki bacağa... Bakarsınız birer birer onları da buluruz. Eşkıyayı toptan ele geçirmek şart değil ya. Kafaydı, koldu, bacaktı derken yavaş yavaş hepsinden kurtuluruz!

GÜN

CUMARTESİ

Yürür yakında!

Efes'te, Tanrıça Hera'nın fildişi heykeli bulunmuş.

Eh, madem bulundu, yürtür yakında. Zira istim üstünde bekliyor mübarekler. Ne hikmetse, yeraltında kuzu kuzu duruyorlar, yer yüzüne çıkınca soluğu yurt dışında alıyorlar!

PAZAR

Ona hiç karışılmaz!

İhracatın artırılması için hükümetin ne gibi tedbirler düşündüğünü soran C.H.P. sözcüsüne, Ticaret Bakanı şu cevabı vermiş: «Demokrasilerde tüccara fazla karışılmaz!»

Elbette... Hem yalnız tüccara mı?

Demokrasilerde esnafa fazla karışılmaz.

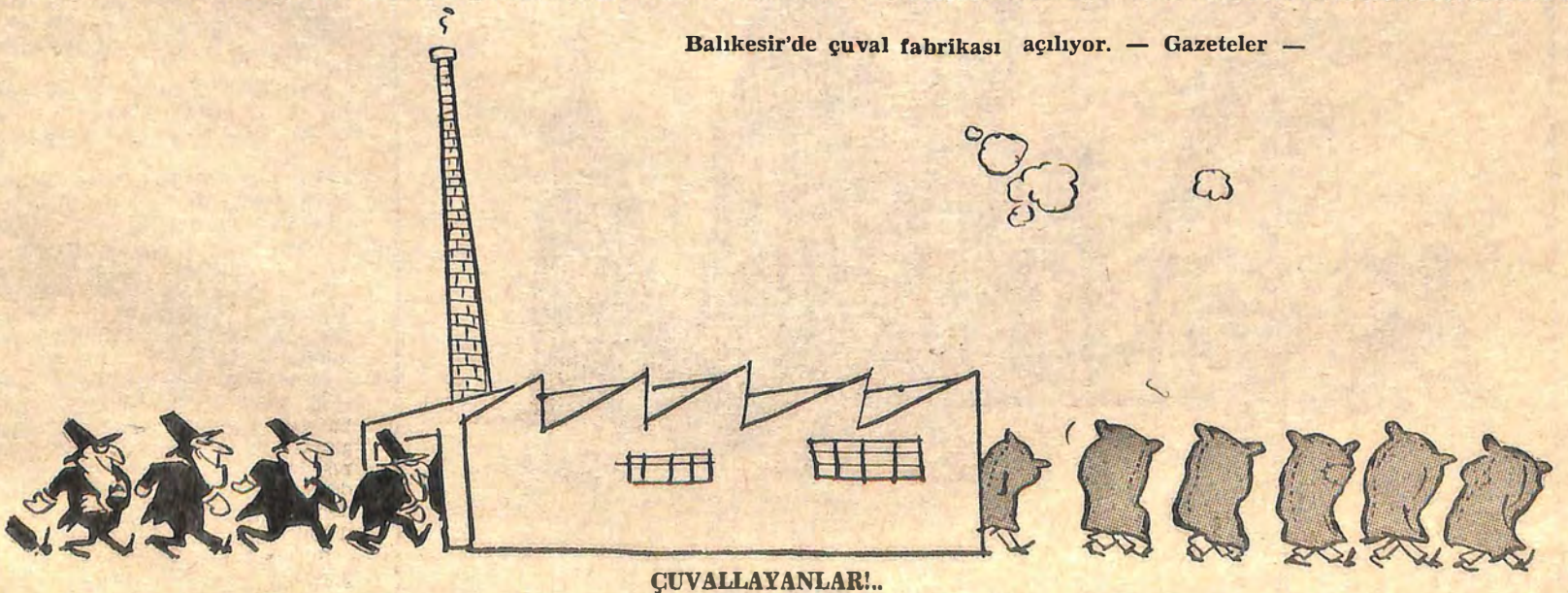
Demokrasilerde ev sahibine fazla karışılmaz.

Hileli gıda maddesi satanlara fazla karışılmaz, haksız kazanç sağlayanlara fazla karışılmaz, fiyat artışına fazla karışılmaz...

Dargelirli halkın nasıl geçinebildiğine mi?

Efendim, demokrasilerde ona hiç karışılmaz!

Balıkesir'de çuval fabrikası açılıyor. — Gazeteler —

ÇUVALLAYANLAR!..

— Vay canna... Nezle hâlâ dinmedi be!..

BİR TİYATRO PRÖMYERİ: KİL PAYI

Kapalı perdenin üzerinde Kara-göz'le Hacivat birbirlerine kol uzatıyorlardı, çok uzaktan, halkla aydınların uzattıkları gibi... «Kıl Payı» veriliyordu Yeni Tiyatro'da. Üç seneden beri, harada saf kan gibi tepinen, Macide Tanır'ın araziye çıkışıydı bu... «Ecinniler» de de sahneye çıkmıştı ama, o sahneye çıkış sayılmazdı... Buradaki rolü de azıcık Varvara Petrovana'ya benziyordu. Orta

halli bir Amerikan ailesinin Varvara Petrovana'sı...

Şeker kutusuna benzeyen Yeni Tiyatro, birinci rangonun üç dört koltuğu ancak doluydu. Bakanlardan bir Milli Eğitim Bakanı İlhami Ertem vardı, eşyle. Öbürleri hükümet ediyorlar veya yurdu dolaşıyorlardı o gün, o saatte. Tanıdık yüzleri araştırıyordum. Başbakanlık Müsteşarının huzur veren yüzü, yanında bir boşluk... Boşluğun yanında Ayten Kaçmaz, arada bir, omuzlarına atılmış paltosunu savura savura do-

laşan. Kafası, kendi kumral saçlarından kol kadar bir örgüyle diya-demli. Bir kaç beyaz tel var artık başında. Bu haliyle, o My Fair Lady'imsi, tek bukleli halinden kat kat güzel, kat kat sert, kat kat anlamlı. Yazarlardan Müşerref Hekimoğlu, Turizm Bakanlığı Müsteşarı, azıcık süzgün Münci Giz, yanında badem gözlü, sâkin tavırlı, lâcivert emprimeli eşi, kritik Metin And...

KİL PAYI

Piyas, Edward Albee'nin idi. Namı dünyayı tutmuş bir Amerikan ya-

zarı. Sinema'da Lelouch'u hatırlıyordum. Devlet adamından, satıcı kıza kadar herkes hayran Lelouch'un filmlerine. Ben, bunca istidatlı bir insanın, sükse için bunca taviz vermesine, bunca ucuzlamasına gamlanırdurum...

Albee'nin bu piyesi de, değer hükümüne değil, sükse hükümüne göre kurulmuş... Zaten Albee, Elliot'tan mı hava çalmamış, İonesco'dan mı, özü özünden mi?... Kendi kendinden bile, Amerikan halkının gözünden tutmuş pasajlarını aktarmış... Hayvanat bahçesinde enine boyuna bir köpek bahis konuşuydu. Burda köpek kedi oldu. Ve ağlamaklı bir kedi kanısı canlandı herkesin gözünde, «Artık kedi beni sevmiyordu... Parmagımı ısırdu» diye, zavallı Tobias'ı, yani Nihat Aybars'ı sıkıntıya sokarak...

Munis Faik Ozansoy dostum: — «Ben böyle hiçten meydana gelen piyesleri severim» dedi, «vaka üzere piyesleri sevmem... Kıl Payı, delilikle akıllık, mutlulukla mutsuzluk, hayatla ölüm arasındaki kıl payı...»

Ben, aksiyonlusunu da, aksiyonsuzunu da severim; iyisini severim, iyisini... Her halde Ozansoy dostum da...

Biz, hep kıl payı üzere yaşayan bir toplumuz da, bir orta Amerikan ailesinin gölgeleri, aydınlıkları, sallantıları bize pek olağan kıl payı geliyor. Hiçbir yere vardırıyor bu piyes. İnce'ce, zarif'ce, bir dekadans devri eseri. Yazarın tiyatro aşkanlığı var, trük'leri iyi biliyor, bazı buluşları var.

Çeviriye gelince; iyi, akıcı, yalnız fazla lokal deyimlerle serpilmiş: «Ya bu deveyi gütmeli, ya bu diyardan gitmeli»... (Orta Amerikalı aile, çarpık bir turizm anlayışından ötürü, deve'yi, yalnız Antalya kumlarında debelenirken görür)... «Allahın bildiğini kıldan ne saklayayım» v.b...

Bu yünden tek şikâyetçi ben olduğum için, şikâyetimi geri alıyorum!.. Çeviri bu ufak kusurlara rağmen iyi.

— HAKEMLERE AYVA ATILIYOR.

KURTLU AYVA !..

Seyirciler

ORTA HAKEMİ !..

—YABANCI H

— BEN YAR
— BENDE FL

Caddelerde sık sık sorulan sual: «Kız mısın, oğlan mısın?...» — Gazeteler —

— Keşke hepsi böyle hazırcevap olsa!

KEMIER

— MAĞLARDAN SONRA HAKEMLER
POLİS ARABASI İLE EVLERİNE
GÖTÜRÜLÜYOR —

SALTANAT ARABASI !..

SETİRİLİYOR -

HAKEM ..
YABANCISI HAKEM!

TERS KARAR !..

CAF

DEKOR

Hâreli, uzunca ve ezikçe tüylü ka-
difelerin konyak rengi her halde moda.
Avrupa'dan da bol duvar kâğıdı
gelmiş... Dekorlar için fazla araştır-
ma pek yapılmıyor bir havayı can-
landırmak için bizde. Yeni «madde-
leri» denemek merakında dekoratör-
ler. Sahnenin bir tarafı, lüks olma-
yan bir turizm bürosunu, bir tara-
fı da «hiç» i andırıyordu...

Başka diyeceğim yok.

REJİ

İnceydi. Yer yer buluşluydu: Bir
yerde, karı kocanın arkaları dönük
konuşmaları vardı, psikolojik yaban-
cılışmayı, kırk nutuktan daha de-
rinden hissettiren...

OYUN

Artistler, çalışılmış bir oyun çı-
kardılar, yer yer iyi, yer yer aksa-
yan. O çizgisiz eseri, çizdiler. Kon-
tursüz olduğu için eser, çetin ve zor-
du; sadece havada olanı mücerret-
leştirmek bir başarıydı.

Başrol, Tomris Oğuzalp'taydı. Baş-
rol demek yanlış. En ilginç rol. Fa-
kat Macide Tanır, «ağırlığıyla» başı
kendine çekti. Ev sahibesiydi, Tobia-
s'ın eşi Agnes... Kıl Payı oydu. Büt-
tün bir çevreyi yıkılmayacak bir
dengede tutan oydu. Oyunu süzgeç-
liydi. Kalbi küt küt küt atmasına
rağmen, her jestine hâkimdi. Bazı
yerlerde fazla katı görünüyordu.

Tomris Oğuzalp, ayyaş, alkolik,
bıçkın, mizah dolu, hayatyet dolu
kızkardeş Claire'i derinliğine oyna-
saydı gerektiği gibi; o katılık, o sert-
lik, seyirciye, normal gelecekti...

«Bu kadına ne oluyor?» sorusu
doğmayacak beyinlerde. Alkolikti
Claire. Alkolizm, sadece şişkin ka-
rınlı bardakları doldurup boşalt-
makla olmaz ki, politikacılığın sa-
dece nutuk atmak olmadığı gibi...

Alkolik kız kardeş rolünü ben
Macide Tanır'a oynatardım... Peki o
zaman, Agnes rolünü kim oynardı?...
O çetin rolü?... Vardır Devlet Tiyat-
rosunda onu oynayacak, yok mu?...
Karl Ebert zamanından bir şeyler

öğrenmiş biri vardır elbette!

Evin kızı Julia rolündeki Selma
Aybars, güzel, geleceği olan bir akt-
ris. Ancak, dört koca geçirmiş, kır-
kına yaklaşmış bir kadın için çok
çok çok gençti, pırl pırlı. Sağla-
rındaki meçlerle insan yaşlanamaz
ki!.. Çok usta bir grimaçının elin-
den geçmeliydi... Macide Tanır da
öyle... O da rolüne göre fazla genç
gözüktüyordu...

Beylere gelince... Tobias rolünde
Nihat Aybars yer yer iyi, yer yer
kötüydü. O vicdanın sesiyle, ruhun

miskinliğini belirten son tirat bir
şaheser olabilirdi. Hani o bir ömür-
lük aile dostuna yaptığı çıkış... E-
şyle evine sığınan ve sığındığı an-
da ağır gelen... Dostluğun bile kısıt-
lı, sınırlı olduğu bir ortamda...

«— Güllü... Kaaal...» Ve şakır şakır
ağlamak. Bu kadar yanlış bir yorum
az gördüm. Göz yaşları, seyircilere
hayranlık «hiiii» leri çekti... «Ne
güzel oynuyooooor» diyel...

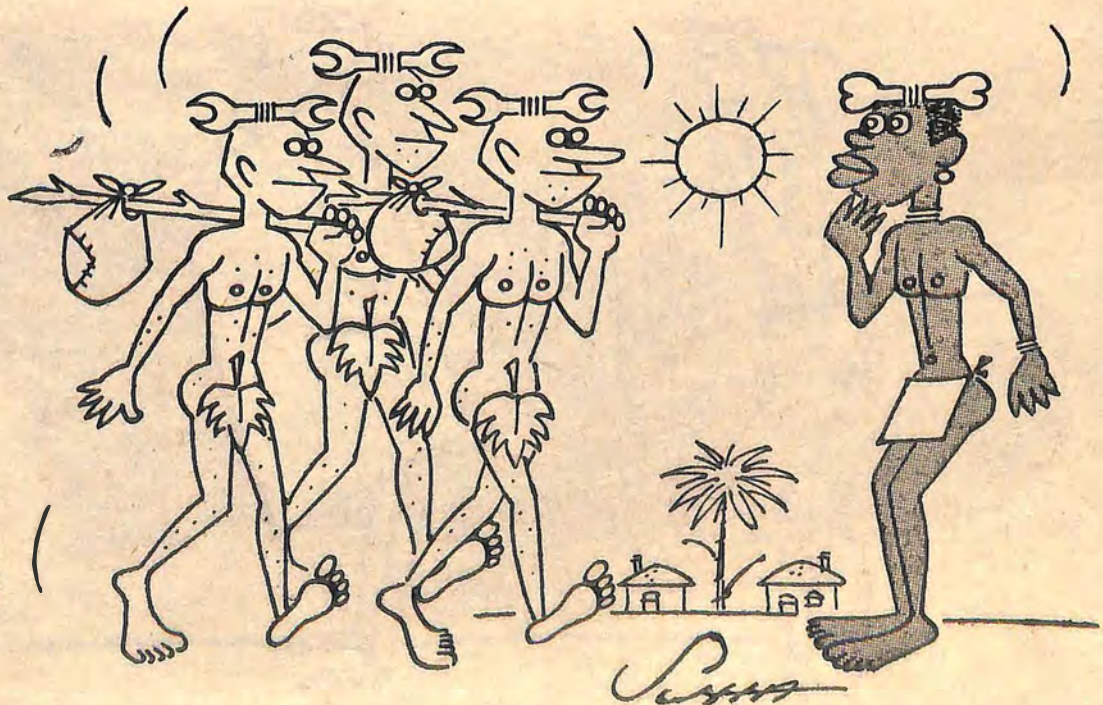
Eve sığınan dost çifti, konvansyo-
nel ve korekt oynadılar. Tiplerinin
dışına çıkamazlardı zaten...

İyi bir ekip oynuyordu toplam...
Macide Tanır'ın, «Le Cardinal D'Es-
pagne» da deli kraliçe Jeanne'li oy-
namasını isterim. Seksen yaşında,
iktidar hırsıyla kıvranan Kardinali
de... Cüneyt Gökçer'in oynamasını
isterim. Evet isterim... Her tarafı
aksasa, Cüneyt'in bir sezişi var ki,
oyunda fazla fena olamıyor. Başka
kim oynayabilir?... Onu da bile-
mem... Bir politikacı vardır ki, oy-
nayabilir istese, onca ufak tefek ol-
masa ve hayatta zaten bu rolü oy-
namasa!...

— Ay anneciüm, ne güzel kız!..

Türk işçileri Avustralya'da. — Gazeteler —

Yazısız

TURİSTİK bakımdan yeni yeni gelişmeye başlayan N. ye ilçenin işbilir kişilerinden Ali Nurak turistik bir otel açmıştı. Turist mevsimi geldiği halde oteldeki odalar daha hâlâ bomboştu. İnerle cinler bir takım kurmuşlar, odalarda antrenman yapıyorlardı. Bu yüzden Ali Nurak'ın başında şeytanlar hora tepiyorlardı. Kızıp köpürüyor, önüne gelene çatıyor, rastladığına «Paralar havaya gitti yahu!... Turist döviz getirir dediler, inandık, vatan, millete hizmet olsun diye bir otel açtık, ne gelen var ne giden...» diye dert yanıyordu. Derken derin bir iç çekip «Kabahat bizim halkımızda birader, gelen üç beş turisti de gelmişini geleceğine pişman ettiriyoruz. Hele kadınlarına öyle bir bakıyoruz ki hepsi de acaba yanlış bir ülkeye mi geldim, burası yamamların memleketi mi diye kendi kendilerine soruyorlar. Olmaz ki efendim, olmaz ki, böyle de bakılmaz ki!... Böyle memlekette turist ne yapın? Bir şey değil kurunun yanında yaş da yanıyor.» diye bar bar bağırıyordu.

Günlerden bir gün, otele bir turist geliverdi. Bir kadın... Kâtip mümkün olduğu kadar heyecanını yenmeğe çalışarak, müşterinin adını, sanını, mesleğini deftere kaydedip anahtarlarını vererek, odasını gösterdikten sonra hemen doğru bir kahvede pinekleyen Ali Nurak'ın yanına koştu:

— Patron, müjde!... Müjde!... Otele bir müşteri geldi, hem de kadın. diye bağırıldı.

Ali bey, son günlerde can sıkıntısından eline aldığı ve durmadan «Ya sabır» çektiği tesbihini bir yana fırlatarak:

— Deme yahu, sahi mi? Çok şükür Allahıma! diye bayram etti.

Utanmasa neredeyse sevincinden şıkır şıkır oynayacaktı. İçinden «Kadın olması daha iyi. Kadın kısmı geveze olur, gezdiği gördüğü yerleri anlatmadan duramaz. Tabii bu arada bizim otelin propagandası yapılmış olur bedava tarafından... Bunun için gayet nazik davranmalı kendisine...» diye söyleniyordu.

Sonra, epeyce bir zamandır kendisine yöneltilen alaycı bakışları görmemek için öne eğdiği başını gururla şöyle bir doğrulttu, çevresine, «Ben size dememiş miydim?» der gibi baktı. Birden ciddileşerek:

— Kimmiş acaba, öğrendin mi? diye sordu.

Kâtip: — Dur bakayım, şuraya yazmıştım... diyerek cebinden bir kâğıt çıkardı. Yerli turist patron, yabancı değil. diye ekledi.

Ali bey, kâtipin elinden kâğıdı aldı, kahvedekiler duysun diye yüksek sesle okuyup hecelemeye başladı:

— Bayan Selma Gülcan. Meslek: Ope... Operat... ris. Kahvedekilere dönerek, yahu hiç duymamıştım, ne biçim meslek bu böyle, bilen var mı? diye sordu.

Zar atmak için kalkan eller durdu, sohbet etmek için açılan ağızlar kapandı, kâğıt, okey, domino oynayanlar oyunlarını bıraktılar, herkes pürdikkat kesildi, elini şakağına atıp düşünmeye, tahmin yürütmeye koyuldu. Derken her ağızdan bir ses çıkmaya başladı. Memur Tevfik'in, geçen ay başında, kırk yılda bir gittiği bar aklına geldi ve:

— Durun bakayım be!... Barlarda müşteriyle içki içen kadınlara ne derlerdi, bu ona benziyor. Allah, Allah... Bir türlü hatırlayamadım, neydi o meretin adı? diye sordu.

Çapkın Sedat bıyık altından gülererek:

— O senin dediğine konsomatris derler be, bununla ne ilgisi var? diye mırıldandı.

Şoför Kâmil:

— Sakın bu meslek Opel marka otolarla ilgili bir şey olmasın? Bu kadın bu arabaların yapıldığı fabrikada mı çalışıyor yoksa, ha ne dersiniz? diye ortaya bir soru attı.

Garson Selim:

— Dervişin zikri neyse fikri de oymuş. Sen de arabalarla bozmuşsun aklını anlaşılan. Kadının işi ne be orada? dedi.

Şoför Kâmil:

— Ne yâni, sekreter mekreter gibi bir şey olamaz mı? diye soludu.

Garson Selim:

— Ha, o başka... deyip sustu.

— Yok efendim, yok!... Doktorlukla, cerrahlıkla ilgili bir şey vardı, ondan olacak. diye atıldı Marangoz Cemil ortaya.

— Operatör mü? dedi ayakkabıcı Kemal.

— Hah!... Tamam. diye tasdik edip güldü marangoz Cemil. Keyifli keyifli arkasına yaslandı. Derken Artist Necmi:

— Peki, bir de filmlerde geçen film operatörleri var, o nesi acaba? diye bir soru attı ortaya.

Kâtip:

— Konuyu dağıtmayalım beyler, diye müdahale etti.

Kitapçı Refik:

— Belki de kadın artistlere aktrist denildiği gibi kadın operatörlere de operatris deniyor her halde, diye mırıldandı.

Ali Nurak, kâtime dönerek:

— Kadının kıyafeti nasıldı? diye sordu.

Kâtip, gözleri parlayarak, heyecanla:

— Valla, kıyafetine pek dikkat etmedim ama epeyce afilliydi, diye cevap verdi.

Çapkın Sedat:

— Güzel miydi? der demez, Ali Nurak hemen onu:

— Bana bak, asılayım filân deme, menfi propaganda olur, bir daha gelen melen olmaz. Ona göre ayağını denk al, sonra karışmam haa!... diye payladı.

Çapkın Sedat:

— Fena bir maksatla sormadım âbi. Güzelse artist filân olabilir diye düşünmüştüm de... diye kekeledi.

Bu arada kâtip lâfa karıştı ve:

— Güzeldi, evet, hem de çok güzel... diye dalgın dalgın konuştu.

Çapkın Sedat:

— Öyleyse muhakkak artisttir. Zaten bu ad bana pek yabancı gel-

miyor, yeni parlayanların arasında adını duymuştum, diye görüşünü belirtti.

Ali Nurak:

— Peki, hadi kabul ettik diyelim. Bir sürü artist var. Artist ama ne artist? diye dudak büktü.

Deminden beri söze karışmayan Müzisyen Ahmet:

— Ne artisti olacak, opera artisti... diye bağırıverdi birden.

Yüzler gülmüşü, eller alkışladı, gönüller rahatladı. Bir iki müzakereden sonra ise karar kesinleşti. Hele Müzisyen Ahmet, yarım yamalak, operanın ne demek olduğunu kahvedekilere açıklayınca, hemen hepsi de otele gelen yerli turistlerin opera artisti olduğunda karar kıldı. Alelade bir kişi olsa, böyle palalı bir otelde ne işi olabilirdi ki?... Büyük ve de ünlü kimi artistler başlarını dinlemek için böyle arada sırada kıyafet değiştirerek, tanınmayacaklarına ve rahatsız edilmeyeceklerine emin oldukları yerlere gelip kalıyorlardı. Buna göre bir karar daha alındı, müşteri hiçbir kimse tarafından rahatsız edilmeyecek, sanık tanınmamış gibi hareket edilecekti!

Ali Nurak hemen reklâm için paraları sıvadı, bir sürü masrafa girdi, otelin göze batan yerlerini yeniden düzeltirdi, süsletti, bir batı müziği orkestrası, bir de folklor ekibi getirtti, müşteriye «Otelimizin size nâçiz bir hizmetidir» diyerek en iyi yemekler ısmarladı, gezip görmek istediği yerler için taksi kiralamadı. Ama bu arada, kadının haberi bile olmadan, otelin önündeyken, i-çerde müzik dinlerken, yemek yerken, tek ya da kendisiyle birlikte iken, bir fotoğrafçıya poz poz fotoğraflarını çekirdi... Matbaada da bu fotoğrafların klişelerini, «Değerli opera artistlerimizden sayın Selma Gülcan, otelinde dinlenirken, yemek yerken, merdivenlerden inerken, otelin sahibi Ali Nurak'ı tebrik ederken... v.b. gibi reklâm cümleleri hazırlattı. Yalnız, müşteri şimdiden huzursuz olup bırakıp gitmesin diye bunların onun gitmesinden sonra yayınlanmasını emretmişti...

Derken o gün de geldi. Müşteri artık gitmek istiyordu. İlçenin ileri gelenleri, başta bulabildiği operaya ait kitapları ezberlemiş Çapkın Sedat, hafiften opera aryaları mırıldanan Artist Necmi olmak üzere toplandılar ve bir uğurlama töreni düzenlediler, «Sayın Selma Gülcan hanımefendiye sevgilerimizle» yazılı bir kart ileştirilmiş bir çiçek buketi sundular aziz misafirlerine. Giderken hep birlikte el salladılar...

Ali Nurak, müşteri gider gitmez hemen matbaayı aramak üzere telefona sarıldı. Ama bir türlü konuşamadı. O hızla postahane müdürüne çıkıp bağırıldı, çağırdı...

Müdür:

— Sakın olun efendim. Özür dileriz, yeni bir operatris almıştık, biraz acemi, daha alışmadı. Siz ona çataz olacaksınız. Üzülmeyin, şimdiki düzeltiriz meseleyi, deyince...

Ali Nurak heyecanla:

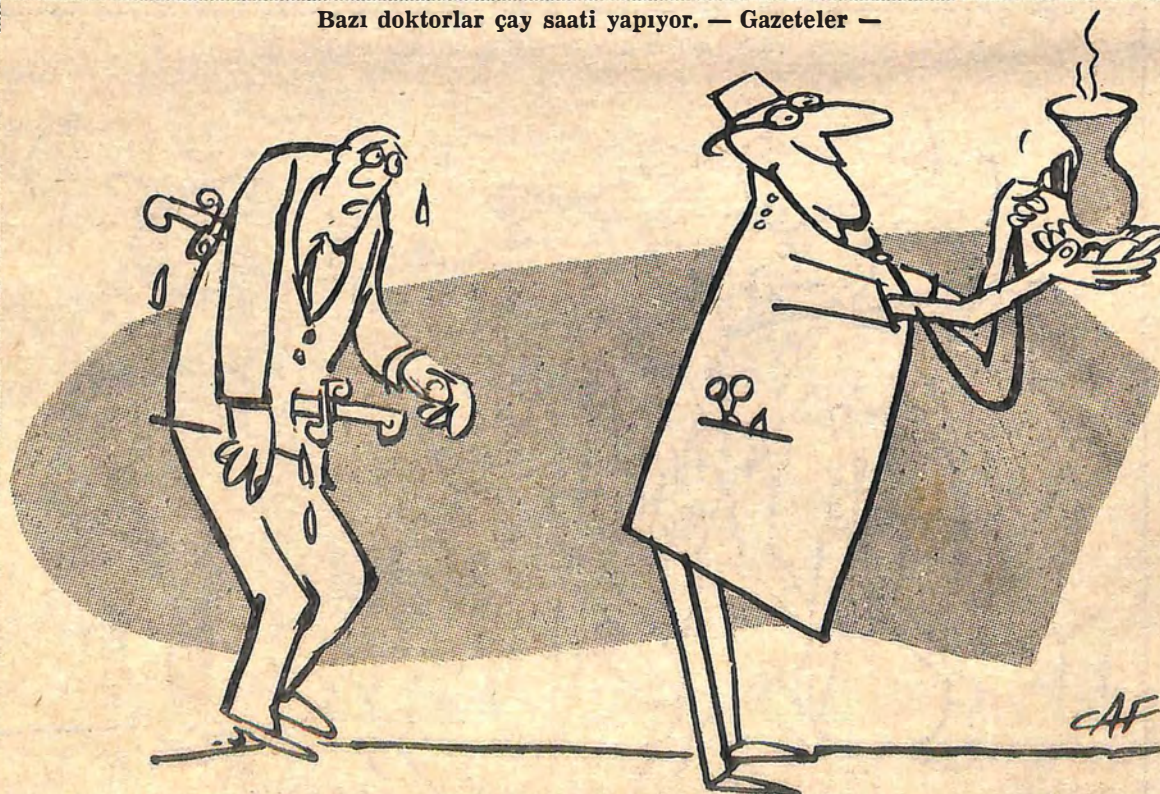
— Operatris mi? Ne arıyor o burada, ne demek bu, nasıl olur, sizde mi çalışıyor?... diye soludu.

Müdür şaşırmıştı:

— Ne oluyorsunuz efendim?... Ne var?... Niye sarardınız öyle birdenbire?... Haa!... Anladım. Birçokları gibi siz de telefon konuşmalarında hatları birbirine bağlayan telefon memurelerinin mesleği olan operatrisliğin ne demek olduğunu yeni duyuyor olmalısınız... Şaşırmakta haklısınız. Ama bu kadar heyecanlanmanızın nedenini anlayamadım. N!... demeye kalmadı... Ali Nurak:

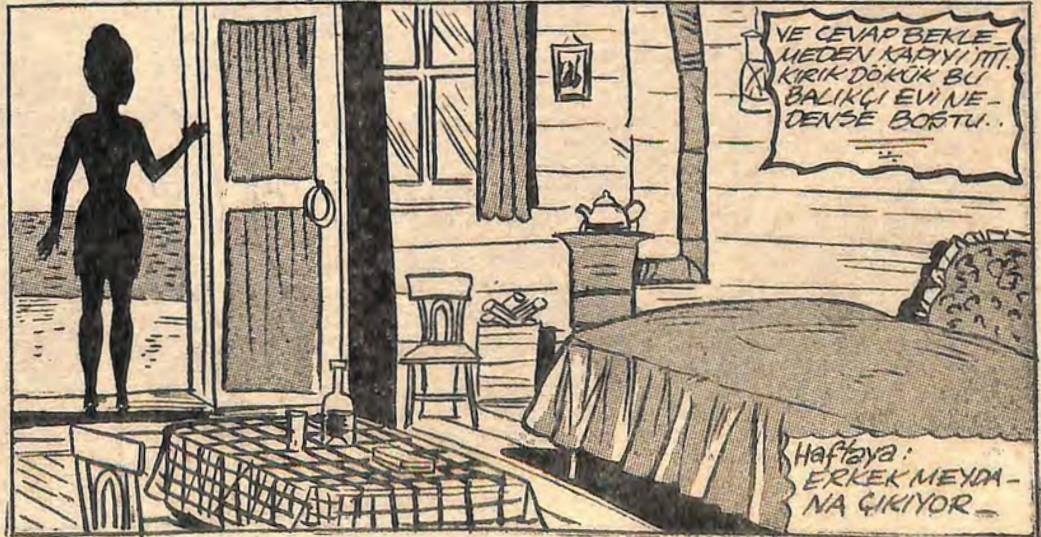
— Sıfıra sıfır, elde var sıfır... diye kendi kendine deli gibi söylemeye şak!... diye düşüp bayılverdi.

Bazı doktorlar çay saati yapıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Erhan TİĞLİ

DEDİKODU YAPALIM

AYSEL MANCU GENE TENTÜRDİYOT İÇTİ: Sevgilisi manavdan ayrılan Aysel gene yemek üstüne bir şişe tentürdiyot içmiş ve üstüne az şekerli bir kahve içtikten sonra kendi arzusuyula komaya girmiştir. Derhal midesi ve çamaşırları yıkanan dansözün, kendine gelir gelmez ilk lafı şu olmuştur: «Ayl ben gene ölmedim mi, aşkolsun!»

KARTAL ŞİDDET ÜÇ VİLLÂ
DAHA ALDI: Gözde jönlerden
 Kartal Şiddet kazancından de
 emlâke yatırmaya devam etmiş,
 biri Levent'te, ikisi Yeşilköy'de
 olmak üzere üç villâ daha almıştı
 der... Yakışıklı jön simdi sıvacı
 ve badanacılarla uğraşmaktadır.

MELÂHAT MORAY: «ŞÜKRAN EŞYALARI ALDI AMA, HALILAR BENDE» DEDİ: Anasıyla ikide bir kavga edip eşyalarını alan Şükran, gene dün anasının evine bir kamyon dayayarak eşyalarını polis marifetiyle almış ve toz olmuştur... Kızının bu hareketine Melâhat kızının şunları söylemiştir: «Terbiyesiz, ikide bir kapıyı kırıp eşyaları almaya devam ediyor... Bundan sonra ben de ona halıları vermem... O Ekrem'le oturuyorsa ben de başkısıyla oturuyorum... Ona inatla da şey yapacağım işte...» demiştir.

**KENAN SARP AVRUPA'YA
TOKA GÖNDERCEK:** Eski ka-
rakter artistlerimizden olup film-
lerinin teklemesi üzerine ken-
dini tokacılığa veren Kenan Sarp
yaptığı orijinal tokalardan iki
kutu kadarını Avrupa'ya arkada-
şı Kevork Bilezikyan ile gönde-
receğini, arkadaşan kendi gide-
ceğini söylemiştir... Eğer Ke-
nan'ın tokaları Avrupa'da tutu-
lursa Kenan Avrupa'da her önü-
ne gelenle tokalaşıp anlaşma ya-
pacaktır... Kenan'ın ayrıca bu to-
kalar sayesinde meşhur olacağını
söylemesi tokacılar arasında hay-
ret uyandırmıştır.

BEYAZ PERDEDE BU SEZON NELER GÖRECEĞİZ NELER (Maydanozlu köfteler)

Ecnebi dublaj ve yerli filmler bu sezona da harıl harıl film yetiştireceksiniz biz listeleri ilân etmekle sinema severlere kom-bine satışlara ve karanlıkta pansumanlara başlayalım... Netice her halde fena olmaz...

ALTIN VE TENEKE LİSTELER: Bu sezon bilhassa dublaj üzerine sinoskop ve teleskop, sinerama, otuzbeşlik kordelâlar re-vaçta olup, ekserisi tenekele çekilmiş ve listeler aşağıda gösterilmiştir... İsmi bulan girsin...

RİTAŞ İFTİHARLA BİRBİRİNDEN BÜYÜK SÜPER LİSTE-
SİNİ TAKDİM EDER :

1 — Binlerce figüran, büyük baş hayvan ve bedestenden kaldırılmış aksesuarla, büyük fedakarlıklarla çevrilmiş senelerin en büyük dev filmi...

DOKTOR ŞİMAKO : Romanı elli adet satmış, yazarı Anadolu kazanmış bu büyük filmi yaratanlar: Ruşen Şerif - Anna Margaret - Cionni Palavatti - Yazaref Dimitrozki... Bu filmin kar sahnelerinde elli ton naftalin kullanılmıştır... Dört saat sürecek bu filmde her türlü meşrubat ve ihtiyaç görme serbesttir...

2 — **BEZGÜLÜK:** Büyük İsveçli rejisör İngar Torkman'ın iki kadının bir odada erkeksizlikten nasıl çamaşır değiştirdiklerini ve bütün bir kadınlığın seks problemini en küçük ayrıntılarına kadar yakından gösteren edepsiz bir film... Film boyunca bekâr erkekleri ferahlamak için sinema personeli tarafından kolonyası serpilir... Ahlakî temiz olanlar bu filmi seyredemez...

3 — **ATINI VURURSAM GÖRÜRSÜN**: Nefes kesici bir Western-Usta rejisör Villiam Bayer'in son şaheseri... Cenuptan gelen bir yabancının şimale giderken yolunu şaşırp öküzlerin arasında kalması... Kan, barut, catapat, maytap, kement, kördüğüm... Bu filmde ölen çok olduğu için verlerin önceden alınması rica olunur.

4 — OSS 66 BAHAMA'DA: Tropikal meyvalar ve iklim için de geçen hain bir casusluk filmi... Birbirinden güzel üç kadın arasında aradığı şifreyi bulmaya çalışan gizli ajanın judo numaraları... Helikopter, saatli bomba, havalı hat ve dişli trenler... Gidip gelme altmış dolar...

5 — **DRAKULA'NIN ENİŞTESİ**: Korku filmlerinin en dehşetlisi... Mezardan çıkan vampirin New-York ciğercilerini haraca bağlaması... Sevdiği adamın kanını emen vampir kızın aşkı... Yarasalardan kaçarken pırasalar arasında ölen doktor ve çok korkusahne... Dikkat: Bu filme hâmileler ve emekliler giremez.

6 — **AMAN DOKTOR AYIP ETTİN**: Kahkahalı, salonlu salamanjele komedi... Karısını ve hemşiresini idare eden çapkın doktorun dalgınlıkla makası hastasını midesinde unutmasında doğan çok komik vaziyetler arasında buzlu limonata... Heyecanlı otel sahneleri ve banyolu odalarda geçen kovalamacı... Birbirinden güzel kızlar arasında, müzik, eğlence ve temiz servis... Not: Bu film salon filmi olduğundan salona erken gelinmesi rica olunur.

Bu filmlerden başka yüz kadar ucuz ve kötü film... İşletmeciler gözünüzü açınız ve filmlerinizi sabah erken gelip alınız... Memleketin bütün büyük şehirlerinde oynayacak bu süper liste aynen tatbik edilecek ve karaborsacılarla bu yıl da sıkı bir işbirliği yapılacaktır.

NOT: Karaborsa servisimizin bu yılki şefi Tophaneli Arap İsmail'dir. Boşuna gışelerin meşgul edilmemesi rica olunur...

**YANAR FİLM BU SENEKİ ALTIN LİSTESİNİ TAKDİM
EDERKEN ELLERİNİZDEN ÖPER.**

Yerli filmciliğimizin en şöhretli ve favorili jönləri ve en bil-
yik peruklu ve şöhretli yıldızlarıyla çalışan Yanar Film, beş renk-
li, on siyah-beyaz, beş kahve rengi filmi ile gene batmadığını ve
kapılarını ödediğini ispat eder...

1 - **DAYI MISIN ULAN?** : Başrollerini Cüneyt Şaşkın - Şükran Moray'ın oynadığı, anilin renkli ve bir kısmı Yedikule salhanelerinde çekilmiş çok canlı sahneli bir filmdir ağbiler... Baştan-

baş aşk... At kasapları ile mücadele eden bir delikanlının, kasa-
bın kızı ile aralarında başlayan büyük baş bir aşk ve şehvet..
Nacak, balta, satır... Sucuk, pastırma, sosis ve her türlü çakak
et arasında büyük mücadele... Dikkat: Bu filmde Cüneyt Şaşkın'ı
dublajda Necati Ton konuşmaktadır. Taklitlerinden sakınınız...

2 — **ŞAM YOLUNDA CEMİLE** : Arap - Türk ortak yapıtı... Abdullah Fevzi - Fatma Kikirik - Yeşil Çocuklar - Emrullah Bedevi - Beş deve ve iki sandık hurma ile kopordüküyon olarak çevrilmiş şaheser mevzusu olan film... Şarkılar yarı Arapça, yarı Türkçe... Okuyanlar: Suzan Lâtifses... Ümmü Sümbül... Bağlamacı Karabıyık Recep... Musul'da başlayıp Haliç'te biten bir macera... Arap şeyhinin kaçırdığı kızın İstanbul'da Hilton'da biten göz yaşları... Üç ayda Arapça öğrenen hârika rejisör Mümtaz Uzakpılâ'nın son şaheseri... Gerisi yufka...

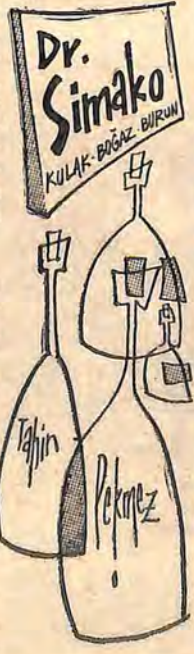
3 — ANJELİK MİTHATPAŞA'DA: Bütün sporseverlerin renkli olarak alkışlayacakları tarihi ve tahini renkli kordelâ (Başka renkleri de mevcuttur)... Başrollerde Sevdâ Feda - Taner Yiyik... Fransa'da saraydan kaçarak kendini meşhur futbolcuya kaptıran Fransız dilberinin soyunma odasında geçen heyecanlı lö ponjötör durumu... Sevgilisi uğruna millî takımı yataıran çılgın futbolcu... Bınlerce seyrirci... Ayva, şişe, kalay arasında bir kadının hakeme yumulması... Tarihi Mithatpaşa meydan muharebesinin alfabetik sırayla izahı... Ölüm saçı kramponlar arasında ölüme dimdik yürüyen bir kraliçe ve sonunda ne olduğı belli olmayan bir film...

4 — **HAIN FERDİNAND**: Türk filmciliğinin batmaması için çalışanlara karşı tek başına posta koyan bir tefeciyle produktörlerinin müthiş mücadelesi... Bono üstünde ölen kötü adam Cemal... İşletmecilerin ayaklanması sırasında protestolar altında ezilen mäsüm figüranlar... Filmci kapılarında inleyen ıstıkçıların içler acısı durumu ...Ve sonunda bonolarla kaçarken hudutta ölen tefecinin sonu... Kısmen renkli, kısmen terli geçen bir film...

Dikkat: Bu filmin çevrilmesinde bize yardımcı olan yerli film camiasına teşekkür ederiz...

5 — İZZETİ NEFSİMLE OYNAMA NECATİ: Oynayanlar: E-dib Un - Hülya Tozlugit... Meşhur romancı Feride Melâl'den alınan ve bizim stüdyomuzda çamaşır tozuyla vıkanan bu renkli şaheseri görmeyen inekdir... Boğaziçi'ndeki bir valiya kilim yürütmeye giren bir hırslı çocukla evin kızı arasında gece yarısı geçen, mideyi yormayan sahneler... Aşkını bir simit uğruna feda eden gencin ilk yardım hastanesinde deli numarası yapması sonunda sevgilisini ziyaret etmesine izin verilmesi... Çok zengin kıyafetler, en kaliteli yirmi liralık figürasyon, filmin çok renkli gö-zükmesi için kullanılan encik, boncuk ve renkli kağıtlar, fenerler ve her türlü kotyon... Filmin sonunda Hülya'nın okuduğu Hicran şarkısının çiftliği bedava olarak verilir...

6 — Ve büyük meşakkatle çevrilen son numaramız; **TAHİN İLE PEKMEZ**: Şark efsanelerinin hakiki büyük içli aşk hikâyesinden alınan mevzu film... Yaratıcılar: Selma Sadakor - Kartal Bilet... Kostümleri hakiki, ayakkabılar müden alınmış, içten de hiçbir modern binanın ve kabloların görünmediği ve Urfa'ya gidilip beş günde çekilmiş, her tarafı rengarenk büyük bir film... Bir tahincinin, Şeyhin kızı Pekmeze olan aşkı yüzünden tahin pekmez satması ve bütün film ekibini tahinden zehirlemesi... Dağlar içindeki bir mağarada elli kilovatlık ışıkla çalışıp üşüten rejisörün tozutmması... Güzel manzaralar, Urfa kebabı, lahmacun... Filmin içindeki şarkıların plâk hakiki mahfuz olup çalanın anası belleriz...

Şahıslar :
Uşak
Rahip

SAHNE :

Günah çıkarma odasının içi. Rahip, uşağın günahlarını çıkar-mak üzeredir.

Rahip:

— Bütün sırlarının bu dört duvar arasında kalacağından emin, günah-larını anlatabilirsin evlâdım. Tanrı, pişmanlık duyan kullarını affeder.

Uşak:

— Ben bir günahkârım muhterem peder. Çünkü hasisim. Bir fakire sa-daka vermeye bile elim varmaz.

Rahip iyimserdir:

— Bu küçük bir günahdır oğlum. Fakat Tanrı seni affederken, sadaka vermeden geçtiğin fakirlere de cen-nette yer ayırarak gönüllerini alır.

Uşak içini çeker:

— Bu bir şey değil muhterem pe-derim. Yalnız hasis olsam gene iyi. Ama aynı zamanda saygısızın biri-yim ben.

Rahip:

— Yaa... Ne yaptın?

Uşak:

— Otobüste ayakta kalan yaşlı bir kadına, kalkıp yerimi vermedim.

Rahip:

— Bunun da pek önemi yok. Aynı saygısızlığı zaman zaman hepimiz yaparız.

Uşak:

— Bütün günahım bunlardan iba-ret olsa iyi. Fakat dahası var. Kötü evlerde çalışan kadınlarla düşüp kalktım. İçki içip körkütük sarhoş oldum.

Rahip ciddileşir:

— İşte bu hepsinden önemli! Fa-kat bütün günahın bunlarsa...

Uşak:

— Ne gezer muhterem peder, ne gezer... Bu bir şey değil. Evli bir

kadını baştan çıkardım. Hem de en iyi arkadaşımın karısını...

Rahip:

— Anlattıkların hoş olmamakla beraber, Tanrının affetmeyeceği gü-nah yoktur. Yeter ki, arada itiraf etmeyi unuttukların olmasın.

Uşak:

— Unutmamak için hepsini sırayla anlatıyorum ya...

Rahip:

— Bitti mi?

— Nerdeee... Bu bir şey değil. Ar-kadaşım karısı ile beni suçüstü ya-kalayınca...

Rahip heyecanla sorar:

— Ne yaptı?

Uşak:

— Küfretti. Sonra ben de ona küf-rettim. Bana bir tokat attı. Ben de onu tokatladım. O bana bıçağını çekti, ben de onu öldürdüm!

Rahip dehşetle:

— Aman Allahım! Demek bunu da yaptınız ha?

Uşak:

— Bu bir şey değil... Onun öl-düğünü görünce, dul kalmasın di-ye karısını da öldürdüm! Daha sonra «İmdat» diye bağırın hizmet-chisiyle, arkamdan «Yetişin, adam öl-dürüyorlar!» diye bağırın papağanı-nı da öldürdüm! Kedi ile köpeği kalmıştı sadece. Acıkınca yiyecek, susayınca içecek verebilecek kimse-leri kalmamıştı zavallıların. Açlık ve bakımsızlıktan ne hale gelecek-lerini düşünerek duygulandım, duy-gulandıkça düşündüm ve bu göz ya-şartıcı tabloya son vermek için tu-tup ikisini de öldürdüm!

Rahip korku içindedir:

— Bitti mi?

Uşak:

— Durun, bitmedi... Bu da bir şey değil. Evden kaçarken ne ka-dar değerli eşya varsa çaldım. Son-ra da işlediğim korkunç cinayetle-rin izlerini silmek için evi ateşe verdim!

Rahip:

— Tanrım!

Uşak:

— Ben hasis, saygısız, sarhoş, na-mus hırsız, katil, soyguncu ve yan-gıncıyım! Dahası var. Hepsinden be-teri, ben mükemmel bir yalancıyım!

Rahip:

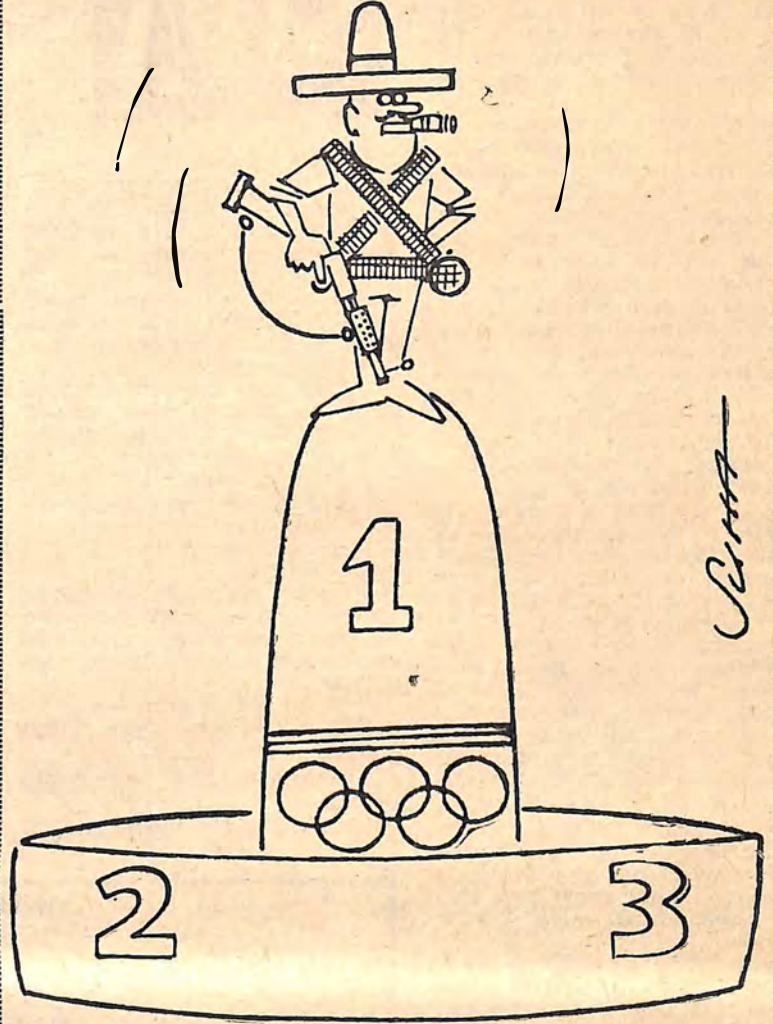
— Demek yalanınız da var? Şim-diye kadar kaç kişiye yalan söylediniz?

Uşak:

— Attığım yalanlara inanan ah-makların sayısı, sizinle beraber se-kiz! Zira ne kimsenin karısını elin-den aldım, ne cinayet işledim. Gü-nah çıkarma bahanesiyle biraz sizi işlettim!

R. Pico'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

— Meksiko Olimpiyatları silâhların gölgesinde yapıldı. —

ŞEREF KÜRSÜSÜ!

Haftanın Filmleri

Memleket baştan başa film,

Baştan başa senaryo...

Doğu'da iki film oynuyor:

«Sefiller» ve «Kanunsuzlar, Hamido».

Ankara'da «Dağ Başını Duman Almış»,

İzmir'de «Denizciler Geliyor».

Güney'de üç film:

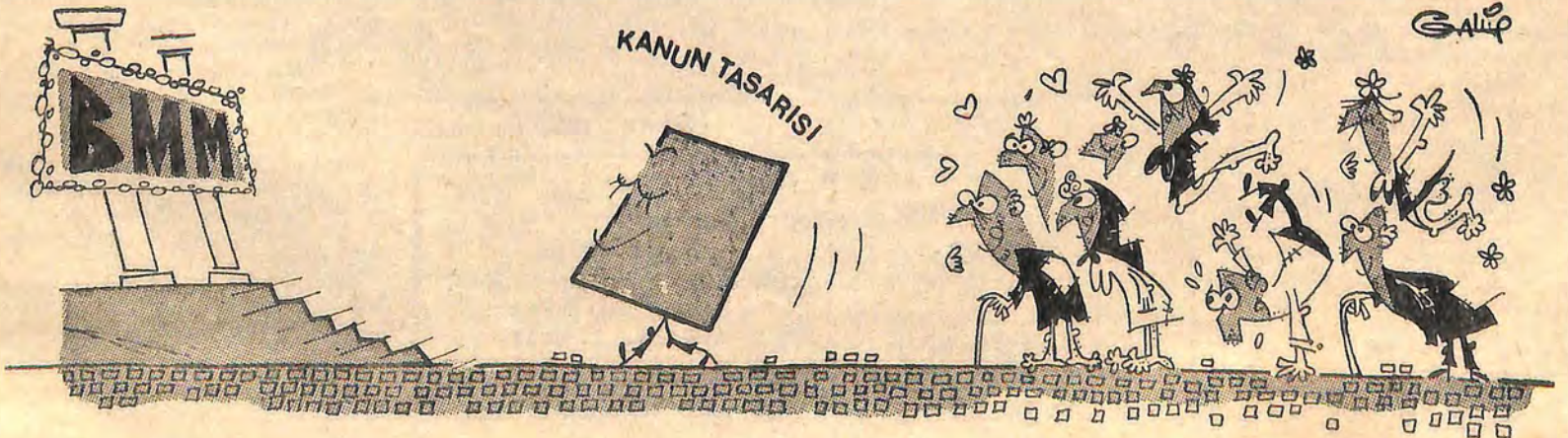
«Kaçakçılar», «Çete» ve «Ringo».

İstanbul'da «Son Köprü» ve «Kovadis»,

Anadolu'da «Kara Bahtım», «Biz de Vatandaşız».

Mukadder ÖZAKMAN

Emeklilerin maaşı artıyor. — Gazeteler —

«Meclise gelirsın, neşe saçarsın...»

Ne olacak, büyüklerini taklit ediyorlar... Bir dağ başı olmalı diyorum, bir de Oya'nın çadırından... Varsın çadır Oya'sız olsun! Ama şu alay eden insanlar olmasınlar, canım...

Oya gittikten tam bir hafta sonra... İçinde, sudan başka hiçbir şey olmayan midemle, plâjin kumlarına uzandım. Plâjci da bilet kesmiyor artık. Denize falan giren yok... Mavi sulara bakıyorum... Bir dürbün olsa diyorum, dünya tepsi gibi olsa diyorum, dünyanın öteki ucundaki kıyıları, plâjları bu çok büyük dürbünle gözetlesem diyorum... Kimbilir, benim gibi kaç gariban şimdi aç mideyle bu masmavi sulara bakıyordur? İşte, onları görsem diyorum... Elimi sallasam onlara diyorum...

Dalmışım... Neden sonra çılgınlarla uyandım. Beş tane genç kız, dört tane delikanlı, belli ki içleri alev yanıyorsa, bu serinlikte denize giriyorlar... Bacaklar da ilgilendiriyor beni artık... Oysa ki, şu vişne mayolunun vücudu ne kadar güzel! Sanki heykeltıraş elinden çıkmış. Ama midem? Mide boş olduktan sonra, isterse dünyanın en güzel kızları olsun, en güzel vücutları olsun. Çırlıçılak gezseler, yine aslı yok... Dün akşam yediğim iki kuru dilim ekmeği, bizim çalışkan mide, oniki parmak barsağına göndereli, kimbilir nice oluyor. Kızıyor mide bana, sünepe, kendinin midesini dolduramayan sünepe, diyor... Bir taraftan da beynimdeki kurt yine oynamaya başlıyor... Oyuyor sanki kafa tasımı, oyacak, oyacak ve dışarıya fırlayacak...

Bakmadım onlara... Yüzükoyun uzadım kumlara... Kumun tadına baktım, çok sert. Bunu yiyeceğine toprak ye, daha iyi. Şimdi kalkıp çarşıya dalsam, başıma gelecekleri biliyorum:

— Sipa, donun satılık mı?
Ulan bunlar benim donumla kalmışlar be! Acaba bu donda mı antika? Olur a, bunu da Timur sırtına geçirmiş olabilir. Polis korkusu da içimde. Çocuğum bir tanesini azıcık şöyle hırpalasan, hemen karakolda alırsın soluğu:

— Ulan hayvan, ulan ayı, bir kendi boyuna posuna bak, bir de şu çocuğa bak. Gücün buna mı yetti ulan?

— Ondan sonra fasıl heyeti başlar:
— Kafa koçanın?
— Yok!
— Mekânın?
— Yok!
— Yâni bimekân?
— Evet, bilimekân.
Hay şu sözü icat edinin!...

Yat Sipa! Bak Sipa, burnunun dibinde binlerce kum tanesi var. Biliyor musun, işte bu kum tanelerinden sana asla kötülük gelmez. Çünkü, insan gibi onların ağız yok, dili yok. Bak, bir tanesi alay ediyor mu seninle? Ama, sakın başını kaldırma, şu denizde yüzenler var ya, kurbağa değil onlar, insan... Onların ağızları var, onların dilleri var, onların alayları var... Alay ederler seninle! Şortunla alay ederler, fırçanla alay ederler, başınla alay ederler, gözünle kaşınla alay ederler... Ve işte etmeğe de geliyorlar... Sok başını kuma Sipa, sok! Görmesinler seni.

Kulağımın dibinde civık bir erkek sesi duyurdum:

— Kim ulan bu antika herif de?
Bak sen işe, eşyalarından sonra ben de antika oldum. Başımı biraz daha kuma soktum. Zor nefes alıyorum. Ama, bunların alaylarını duymaktansa, kumda boğulmak daha iyi...

Başka bir erkek sesi:
— Devekuşu, diyor.
Evet, devekuşuyum... Başımdaki kurt!... Oyuyor... Oyuyor...

Başka bir erkek sesi:
— Ulan bu Sipa denen keriz bel diyor.

SIPA

MUZAFFER İZGÜ

Bir genç kız sesi:
— Hangi Sipa? diye soruyor.
— Vallahi ne bileyim Meryem! cim, yeni türedi bu herif buralarda. Amma, matrak bir şey ha!... Şüphem yok ki çatlak, hem de bir iki tahtası değil, tüm tahtaları çatlak. Bak şu sersem! Sanki ben keresete deposuyum. İnât ettim, başımı çıkarmıyacağım kumdan.
— Ulan, diyor başka bir erkek sesi, nerden düştü bu ördük buraya? Göktaşım... Yıldızdan düştüm arkadaş! Oyuyor... Oyuyor...
Genç bir kız sesi:
— Ama vücudu fevkalâde, diyor.
Bir erkek sesi:
— Apollon kâfir, diyor.
Bir erkek sesi:
— Elinde tek camlı bir gözlük, bir eski kravat, bir de diş fırçası var. Geçen gün gördüm; onları satmağa çalışıyor, millet de gırgır geçiyordu.
Kalın bir erkek sesi:
— Geçelim mi biz de gırgır? diye soruyor.
— Geçelim geçelim!... diye bağırtıyorlar.
Keyifleri yerinde kerataların. Ka-

rınları tok, paraları var, kızları var, belki dışarda arabaları da var... Ne haberleri Sipa'nın midesinden, ne haberleri Sipa'nın oyulan kafasından? Eğlence gerek onlara... Ulan hayırlar, dört erkeğe, beş tane kız getirmişsiniz, sokun kızları kabinele, sevinin be! Ne var benimle gırgır geçecek? Sevişmekten hoş mu Sipa'yla gırgır geçmek?
Yanımdaki kumların kıpırdadığını hissediyorum. Bir el saçlarıma yapıyor:
— Sipa! diyor.
Oyuluyor kafam, oyuluyor!...
Başka bir erkek sesi:
— Ayıp be, Sipa bey diyeceksin, diye arkadaşını uyarıyor.
— Sipa beyefendi hazretleri! O antikalık yüzünü bir kez olsun göster-sene! Bizim kızlar pek merak ettiler.
Ulan işiniz mi yok be? Hiçbir şey bilmiyorsanız, bindirin şu kızları omuzunuza, denizde yüzün be! Ara sıra kızları da sıkıştırın!...
Bir erkek:
— Uyumuş, uyumuş, diyor.
Çevremdeki kumlar kıpırdıyor... Kafamdaki kurt kımıl kımıl kımıl-

diyor. Başıma toplanmışlar, seyre diyorlar; bu iki kollu, iki bacaklı hilkat garibesini de ne diye bakıyorlar...

Başka bir erkek sesi:
— Durun şu ineğe bir oyun oynayalım! diyor.

Oynuyor beynimdeki kurt, oynuyor... Ne yapacaklar acaba, ne oyun oynayacaklar? Bunların oyun dedikleri, mutlaka eşek şakasıdır... Hiç belli olmaz, sokarlar şişi baldırına, şaka yaptık, derler... Şaka... Yoo, öyle yapmıyorlar, gömüyorlar... Yı-ğıyorlar kumları üzerime... Gayret delikanlılar, gayret genç kızlar, daha çabuk olun! Bir an önce bu mik-robu gömmeğe bakın... Çünkü, kuduz var onda, kuduz...

Kahkahalar, dalga seslerini bastırıyor...

— İnek seniil!
— Sipa seniil!
— Ay bayilicim gülmekten. (Bu da kancık sesi).

Sıra başıma geldi. Kulağımın içine kumlar doluyor. Nefes alamıyorum... Boğacaklar, evet niyet ettiler boğacaklar beni. Sonradan da ölümün başına geçip:

«Biz şaka ediyorduk, ne bilelim boğulacağımı» diyecekler...

Eee artık, bu kadarı da fazla.
— Gebeşe bakın hele, gık demiyor!
— Yoksa ölü mü?
— Dirli be dirli!

Biri, bir tekme sallıyor boynuma... Kafamdaki kurt rahatsız oluyor bu tekmeden... Oyuyor, şiddetle oyuyor...

— Diri diri, ben size demedim mi, diri!

— Yiğın kumu, yiğın!
— Şimdi fırlar ayağa!
— Ay vallahi bugün eğlendiğim kadar hiçbir gün eğlenmedim...
— Ben de şekerim. N'olur sanki her plâja bunun gibi bir tane maskot koysalar? Değil mi Nurşan'cığım? (Bunlar da kancık sesleri).

Başımı kumdan çıkardım. Hep birden çılgın atıldılar:

— Ayyy, dirildi, dirildi!...
Kızın biri:
— Sahiden yakışıklıymış, dedi.

Bir erkek:
— Yakışıklıdır Sipa, diye kız arkadaşına hak verdi. Ve bana sordu:
— Senin adın ne?

Cevap vermedim...
— Söyle söyle!... Bak söylemezsen!...

— Söylemezse ne yaparız onu?
Kötü bu insanlar... Her şey beklenir bunlardan... Söyledim:

— Sipa!
— Ayyyyyüü... Sıpa... Aman ne komik, ne komik. Demek sen sipasın?

— Evet, Sipa'yım hanımefendi.
— Beni sırtına bindirsene!
Hah hah hah!... Ve kahkahaların arasından bir ses:

— Bindirelim Aysel seni şu eşeğin sırtına, bindirelim!

— Vallahi çok güleceğiz.
— Binecek misin Aysel?
— Çifte atmazsa...

— Atmaz atmaz... Atmazsın değil mi?

— Atmaz canım... Bu sipa, sirk sipası... Hem çok akıllı, hem de çok uysaldır. Uysalsın değil mi Sipa?

— Uysaldır canım, uysal... Baksana şundaki surata, uysallık akıyor suratından.

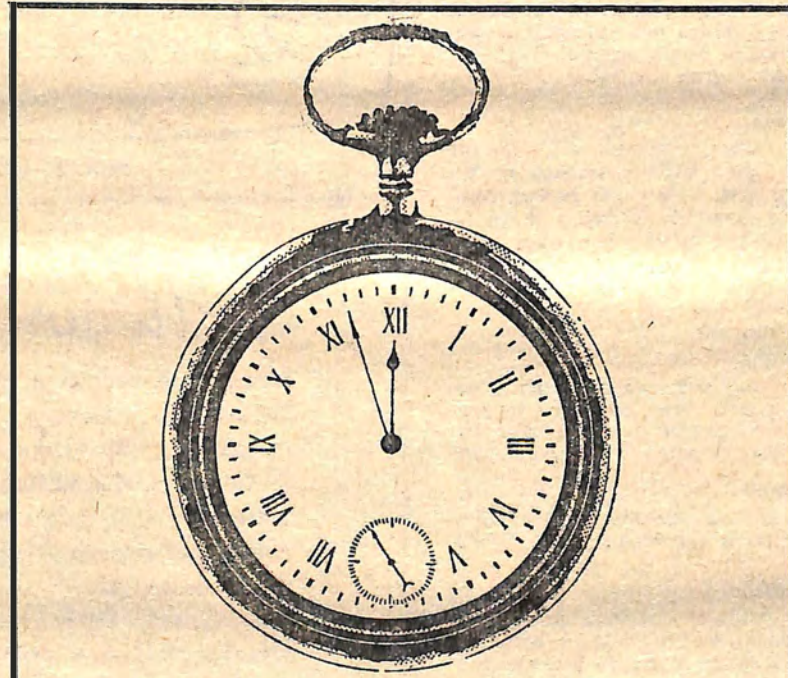
— Haydi Aysel!
Kahkahalar arasında Aysel denen kıızı getirip sırtına oturtular:

— Haydi Sipa, kalk ayağa!
— Ya ya ya, şa şa şa Sipa Sipa çok yaşa!...

Ne yapıyor bunlar? Acaba bunların tahtalarının kaç kırıktır? Hayır, bunların hiç tahtaları yok. Kalkmıyacağım.

— Kalkmıyor!
— Kaldırırız onu. Kuyruğundan çekelim! Aaa, kuyruğu da yok.

— Dikkat et Kayhan, çifte atmasın!
— Ah bir kırbaç olsal

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60175 — 192)

A K B A B A

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlak yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiâtı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Sürpriz

Pasifik adalarından birine çıkan misyoner gezinirken, sahilde oynayan çocuklarla karşılaştı. İçlerinden biri, ilk defa gördüğü yabancıyı:

— Bonjur mösyö, diye selâmladı.
Çocuğun çenesini okşayan misyoner:
— Mösyö deme, baba diye hitap et bana, dedi.

Sevinçle ellerini çırpın çocuk:
— Sahi mi? diye sordu. O halde hemen gidip anneme müjdeyi vereyim. Çünkü ne zaman sorsam, senin bir daha hiç gelmiyeceğini söyleyip duruyordun!

Çatal iş görmeyince...

Otobüste, önüne düşürdüğü genç kıızı sıkıştırıp duran ihtiyar, kendinden geçerek:
— Çıtır çıtır yenecek çağdasınız! diye fısıldar kulağına.
— Belki... der genç kız. Fakat çatal dururken elle yemeğe kalkmak ayıp değil mi?

Yazısız

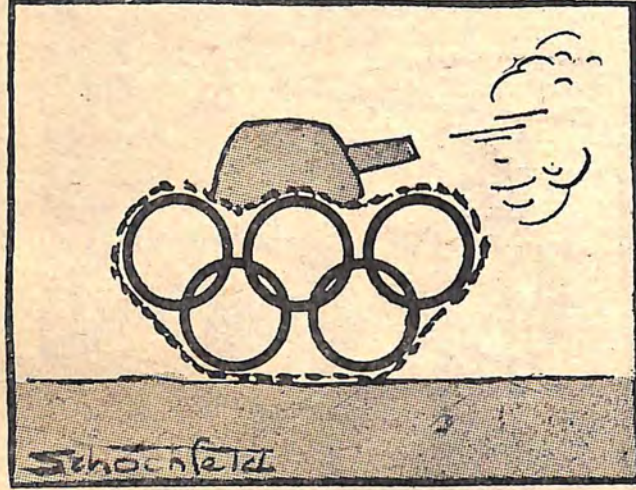
Güzellik

Adam, televizyonda şarkı söyleyen güzel kadını hayran hayran seyrederken sinirlenen karısı:

— Neresini beğenirsin bilmem ki? dedi. Sarı saçlarını başından al, geriye ne kalır?

Adam aynı hayranlıkla fısıldadı:

— Dünyanın en güzel saçsız kadını!...

— Meksiko Olimpiyatları tankların gölgesinde yapıldı. —

Keramet

Genç adam, karanlıkta kollarının arasında tuttuğu kadının kulağına:

— Bu gece öpücükleriniz her zamankinden daha ateşli Christina, diye fısıldadı. Işığı yakmadığım için mi dersin?

— Hayır, dedi kadın. İsmim Edith olduğu için!

— Niye kocanın resmine bakıyorsun, yoksa bana küstün mü?..
— Yoo, şansma küstüm.

Kadının aksine, kocası çok yaşlıydı. Yıllardan beri sevişmiyorlardı. Arkadaşlarından biri akıl verdi:

— Kocanı bir büyücüye götür, dedi. Seninkinden daha yaşlı kaç erkek bilirim ki, büyücüye gittikten sonra, kadınlara pes ettiren birer canavar kesildiler!

Soluğu arkadaşının verdiği adreste alan kadın, kocasının durumunu anlattı. Büyüdü:

— Üzülecek bir şey yok, dedi. Size bir çift sihirli çorap vereceğim. Kocanız bu çorapları giyer giymez, yirmi yaşında bir delikanlı gibi olacaktır!

Büyüctüden aldığı çoraplarla eve dönen kadın, yemekte usak tatlıları dağıtırken:

— Şekerim sana bir çift çorap aldım, dedi. Şunları giyiver de, ayağına uyup uymadığına bakayım.

Yaşlı adam çorapları giydi, giymesiyle de yirmi yaşındaki bir delikanlı havasına girdi. Çevik bir hareketle yerinden fırladı, uşağı izleyerek mutfığa girdi, kapıyı kapattı ve uzun bir süre dışarı çıkmadı. Elini alnına vurarak sandalyesine çöken kadın:

— Aman Yârabbi! diye bağırdı. Muhakkak çorapları ters giydi!

Benzemiyor

Arabasını hızla süren turist, köyün girişinde bir tavuğu ezmişti. Hemen durarak tavuğu yerden kaldırdı ve arabanın yanına sokulan köylü çocuğuna:

— Bu tavuk sizin mi? diye sordu. Tavuğu dikkatle inceleyen çocuk:
— Hayır, dedi. Gerçi bizim tavuğun rengi de karadır ama, bunun gibi yamyassı değildir!

— Anlaşıldı... Aylığına zam istiyorsun yine!...

— Deh deh... Kalk ulan, arpan mı az geldi?

— Nasıl Aysel, rahat mı?

— Çook! Hah hah hah...

— Haydi Meryem, sen de bin!

— Bin Meryem bin! Oldu sırtımda iki kız.

— Deh deh... — Kalk ulan!

— Aman ne aksi eşek! Zaten eşekler aksi olurlar... Hah hah hah!

— Yapmayın, yeter, diye mırıldandım.

Başımdaki delikanlı:

— Durun durun, anıyıyor, dedi.

— Anıyıyor mu?

— Ay vah!hi katilciim... (Kancık ses!).

Tam bacaklarımın ortasına bir tekme indi:

— Kalk ulan!

— Vur Korhan, vur, kalkacak! Yapmayın... Yapmayın... Ne yaptım ben size? Aş mı istedim, ekmek

mi istedim, kızlarınıza el mi attım?

— Şuradan bir kırbaç bulsak!...

Oyuyor, oyuyor kurt... Bir tekme daha... Ah bacağım!...

— Kalk ulan!

Kalkıyorum... Bir sırayışta kızları sırtımdan yere attım. Her biri beşer metre öteye fırladılar... Delikanlının biri:

— Sıpa kızdı, şimdi çifte atmaya başlayacak, dedi.

Hayır, çifte atmıyacak, yumruk atacak Sipa... Karşımdaki delikanlıyı bir yumruktan denize yolladım... Sonra, öteki delikanlının burnunun üstüne indirdim yumruğu... Diğerleri kaçmağa başladılar... Koştum, yakkaladım... Bastım yumruğu, bastım yumruğu... Hattâ ikisinin de var kuvvetimle boğazlarını sıktım... Yerden debelene debelene kalkıp kızların arkasından koşmağa başladılar.

Avuçlarım kan içerisinde. Ben de koşmağa başladım... Koşuyorum...

Nefret ediyorum bu insanlardan. Rıza âbiden, Selâmi âbiden... Koşuyorum... Oyuyor. Oyuyor kurt oyuyor...

— Siz kimsiniz ulan, beni ordan oraya sürükleyecek? Kimsiniz? Sıçum ne, adam mı öldürdüm, hırsızlık mı ettim? Nesiniz siz? Bunca hırsızlar, ellerini kollarını sallaya sallaya geziyorlar, bunca ahlâksızlar baş tacı ediliyorlar... Ben ne yaptım?...

Kafa koçanım yokmuş? Verdiniz mi? Bimekânımsım. Mekân verdiniz mi? Hayır... Dinlemeyeceğim artık sizleri... Geliyorum Selâmi âbi...

Memleketine geliyorum. Orası senin babanın malı değil, oranın tapusu senin değil... Evet geliyorum... Kafam oyula oyula geliyorum, ama geliyorum... Koşa koşa geliyorum... Mutlular Diyarı'na geliyorum... Sabahat ablamı bulacağım... Yıldız gazinosunda. Bulacağım onu. Yakalayamayacaksınız beni...

Koşuyorum Selâmi, canımı dişime taktım koşuyorum... Karşıma geçip katıla katıla güleceğim... «İşte ben geldim» diyeceğim... «Elinden geleni, ardına koyma!» diyeceğim... Apışıp kalacaksın, biliyorum, apışıp kalacaksın... Senin satırın sökmez artık bana... Sen o satırda, benim bacaklarımı değil, kanunları doğru!

Geliyorum Selâmi... Geliyorum Mutlular Diyarı... Orada kalacağım ben! O memlekette kalacağım... Sabahat ablamın yanında... Onun bulunduğu şehirde, onun kokladığı havada...

Koşuyorum Selâmi, koşuyorum... Geliyorum, varıyorum...

Koşuyorum, Mutlular Diyarına koşuyorum...

Kıpırdama artık kurdum... Oyma kafamı... Oyma!... Etme rahatsız, bey arımı, ana arımı, işçi arımı...

Koşuyorum... Koşuyorum...

Koşuyorum... Koşuyorum...

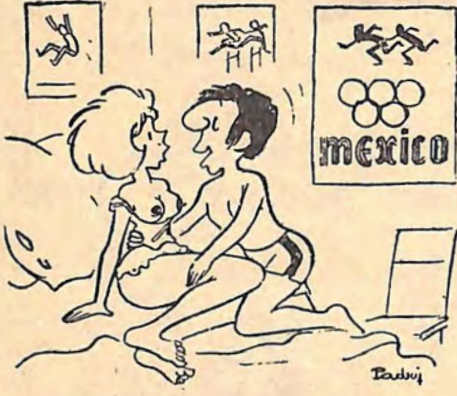
Koşuyorum... Koşuyorum...

Koşuyorum... Koşuyorum...

Koşuyorum... Koşuyorum...

Koşuyorum... Koşuyorum...

BİTTİ

- EH, ANTRENMANI YAPTIK ...
ŞİMDİ YARI FİNAL ,SONRA
DA FİNALLERE GEÇERİZ !..

- YENİ HİZMETÇİMİZ SANA BİR TÜRLÜ
ALİŞAMADI... KAPIDAN BAKTIĞINI
GÖRÜNCE BAYILIVERİYOR !..

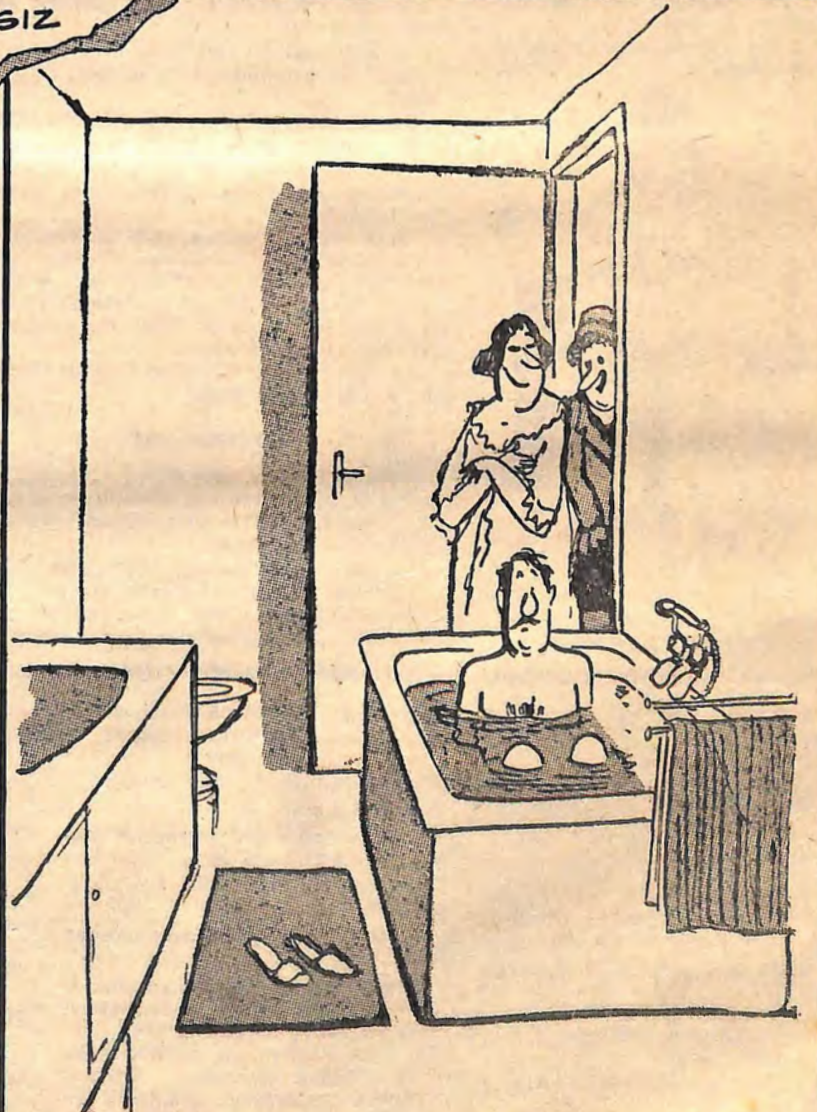
YAZISIZ

YAZISIZ

- SİZİN DEĞİL, ONUN EHLİYETİNİ
GÖRMEK İSTEDİM !..

- OOO, BU DA EN YENİSİ Mİ ?..

OLMAZ OLMAZ DEME.. OLMAZ OLMAZ!

AVRUPA PARDESÜLERİNDEN
DAHA ÜSTÜN OLDUĞU
HERKEŞÇE KABUL EDİLEN
VE

Kaliteli konfeksiyonun
önderlerinden olan

ÖZBAĞ

PARDESÜLERİ

Bütün Türkiye'de Kalite Konfeksiyon Satan Mağazalarda

ADAPAZARI

İsmail Alak : Demircioğlu Pasajı No. 8
Sakallıoğulları : Uzunçarşı No. 72

AKSARAY

Turan Sürücü : P.T.T. Cıvanı 11

ANKARA

Abdullah Diker - Yılmaz Diker :
Kupon Kumaş Konfeksiyon — Atatürk Bulvarı 67/B, YENİŞEHİR.
Haluk Acar : Atatürk Bulvarı Toygar Ap. 82/5
Kenan Armay : Anafartalar Çarşısı kat: 3, No. 336
Ali Aksel : Talâtpaşa Bulvarı, Ankara İş Hanı No. 15, Hamamönü.
Ahmet Ekiz - Remzi Babalı : (Bulvar Giyimevi) Atatürk Bulvarı 88/4.
Necmi Can : (Altan Konfeksiyon) Anafartalar Cad. No. 113
Suphi Yardımcı : İzmir Cad. No. 20/C

BURDUR

Nevcivan Yavuzkan : Gazi Cad. No. 66

BURSA

3. Ocak Mağazası : Atatürk Cad. No. 29/A

ÇORUM

Necdet Satır : Gazi Cad. No. 8
Fazlı Aksoy : Gazi Cad. No. 24

ÇUBUK

Mehmet Vehbi Aydos : Atatürk Cad. 20
Osman Yıldız : Atatürk Cad. 34

DURSUNBEY

Raşit Avcı : Eminbey Cad. No. 16

ELMADAĞ

Bahri Bilecen : İstasyon Cad. 23

EMET (KÜTAHYA)

Hakkı Şamlıoğlu : Hükümet Cad. No. 11/A

ERZURUM

Ömer Sırrı Alkan : Cumhuriyet Cad. 135
Kemal Azmutlu : Cumhuriyet Cad. 158
Cahit Palazoglu : Cumhuriyet Cad. 186
Nizamettin Aksu : Cumhuriyet Cad. 140

ESKİŞEHİR

Süleyman Sıdal ve Oğulları : Köprübaşı Değirmen Sok. No. 7
Lütfi Topraklı : Hamamyolu Cad. No. 43
Rıza Uygur : 27 Mayıs Cad. No. 27
Sadık Envarlı : Köprübaşı Çelik Sokak No. 3
Muhittin Çetin : Bağlar Cad. No. 32

GEMLİK

Ali Öztürk : İskele Cad. No. 2

İSTANBUL

Özbağ Ticarethanesi : Çemberlitaş Yeniçeriler Cad. 32
Mehmet Beriker : Lâleli Ordu Cad. 165
Pazarkaya : Sultanhamam Cad. 11
Mehmet Buasgöl : Beşiktaş Gürün Pasajı No. 10
K. Kuyumcuoğlu : Tünel Pasajı No. 6
Haydar Karaca : Ankara Cad. No. 138
Kent Ticaret : Tarlabası Cad. 70

İZMİR

Eröz Koll. Şti. : Demiryolu 182
Hasan ve Hatay Can : İstiklâl Cad. 81
İsmail Şenyüz : Demiryolu 23

KARAKÖSE

Ali Tombul : Cumhuriyet Cad. 23
Hasan Kılıç - R. Gökçe : Cumhuriyet Cad. 40

KONYA

İsmail Candan : İstanbul Cad. No. 75
Mehmet Bilici : Hükümet Cad. No. 5

SAMSUN

Bekir Sarıkoca : Cumh. Meydanı Özel İdare İş Hanı, Orta Blok.
Yılmaz Kaya : Birinci Kısım Gazi Cad. No. 120

SİNOP

Lütfi Dramalı : Sakarya Cad. 62/A

SİVAS

A. Akbulut - T. Akarsu : Atatürk Cad. 28/D

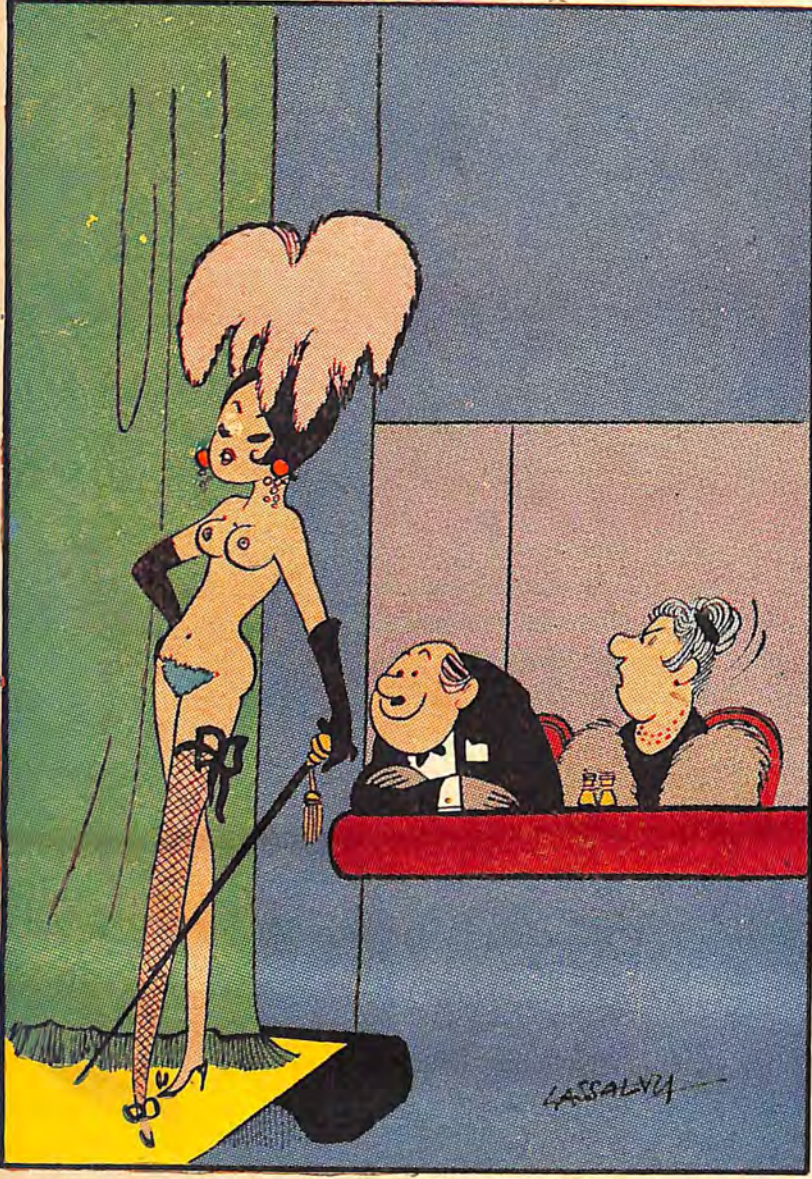
ZARA

Bahattin Türkay : Okullar Cad. 36
Mustafa Dökmetaş : Yeni Hal Cephesiz No. 2

TOPTAN SATIŞ MERKEZİ : ÖZBAĞ KUMAŞ KONFEKSİYON — Yeni Postahane Cad. 50, İst. Tel : 22 98 26

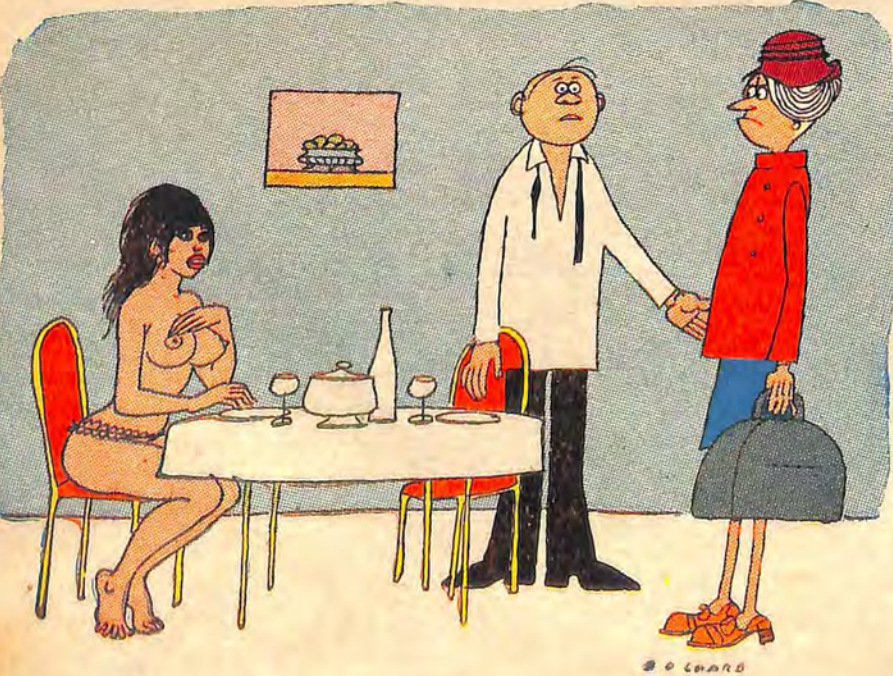
NOT : İsimler alfabetik sıraya göre tanzim edilmiştir.

Akbaba

YAZISIZ

- HAYDİ , HAYDİ ... UTANMA , DÜRBÜNLE DE BAK !..

- SURAT ASMA KARICIĞIM , BU GECE DÖNECEĞİNİ BİLSEYDİK , SOFRAYI ONA GÖRE HAZIRLARDIK !..

- MÖSYÖ , ÇOK BÜYÜK BİR KEDERİM VAR..
- SÖYLE KIZIM , SÖyledİKÇE AÇILIRŞIN !..